

Vi har brug for et nationalt infrastrukturprogram, NU! LaRouche PAC Internationale Webcast, 14. juli, 2017

Det er den 14. juli, 2017; og, som de ville sige i Frankrig, »Bonne Fête Nationale!«. Vi ved, at præsident Trump netop er kommet tilbage fra at deltage i fejringen af Bastille-dagen i Paris, Frankrig, hvor han havde et succesrigt møde med præsident Macron, iflg. rapporter. De fejrede mere end 200 års fransk-amerikansk partnerskab, der går helt tilbage til vores alliance for at besejre briterne i den Amerikanske Revolution.

Men, der er gået nøjagtig én uge siden det historiske møde mellem præsident Trump og præsident Putin fra Rusland, på sidelinjen af G20-topmødet i Hamborg, Tyskland.

(Her følger det engelske udskrift af webcastet.)

WE NEED A NATIONAL INFRASTRUCTURE PROGRAM NOW!

LaRouche PAC International Webcast

MATTHEW OGDEN: Good evening; it's July 14, 2017. My name is Matthew Ogden, and you're joining us here for our weekly webcast on larouchepac.com. I'm joined in the studio by Paul Gallagher, {EIR} Economics Editor.

It's July 14, 2017; and as they would say in France, "Bonne Fête Nationale!" We know that President Trump has just returned

from attending the Bastille Day celebrations in Paris, France, where he had a successful visit with President Macron according

to reports. They celebrated over 200 years of French-American partnership going all the way back to our alliance to defeat the

British in the American Revolution.

But it's been exactly one week since the historic meeting between President Trump and President Putin of Russia, on the sidelines of the G-20 in Hamburg, Germany. We have a picture [Fig. 1] here I can put on the screen of President Putin's and President Trump's meeting, as you can see here. As was correctly

cited by Stephen Cohen in an article in *The Nation* yesterday, this was a very successful summit. The achievements included:

1) formalizing a new direct partnership between the United States and Russian Presidents – personal relationship; 2. negotiating a

very successful ceasefire in southern Syria, which continues to

hold to this day. This is part of a more general policy of coordinating anti-terrorism campaigns; 3. – according to reports

– creating a bilateral US-Russia channel to try to resolve the ongoing civil war in Ukraine. But, over the past week, we've also seen an escalation to a real fever pitch of the so-called "Russia-gate" campaign. We've seen this very rapid escalation of

attacks against the Trump Presidency. But as Paul Gallagher pointed out correctly in a lead that was published yesterday on

the LaRouche PAC website, this latest series of frenzied outbursts against President Trump over the so-called "Russia-gate" is not due to some sort of 20-minute meeting that

one of Trump's children had with a Russian lawyer at Trump Tower

during the campaign. But rather, it's over the fact that President Trump himself had a very successful 2.5-hour meeting

with President Putin of Russia last week. This is a meeting that Trump's opponents never intended to allow to occur, let alone turn out as positively and successfully as it did. This has been, emphatically, the issue all along in this so-called "Russia-gate" collusion scandal; going all the way back to before Trump's inauguration.

I'd like to put on the screen here a tweet [Fig. 2] that President Trump tweeted out on January 7th of this year, where he correctly identifies exactly what the issue here is. This is two weeks before the inauguration. He says, "Having a good relationship with Russia is a good thing, not a bad thing. Only 'stupid' people or fools would think that it is bad. We have enough problems around the world without yet another one. When I am President, Russia will respect us far more than they do now, and both countries will perhaps work together to solve some of the many great and pressing problems and issues of the world." So, indeed, that's what Trump has been able to succeed in accomplishing; and he's stuck to this, despite the environment of Russophobia which far rivals anything that we've seen at least since the Cold War, maybe going all the way back to the infamous McCarthyism of the 1950s. You've reached a point now where even Senator Tim Kaine, the former running mate of Hillary Clinton during the campaign, has openly accused the sitting President of the United States of treason over the fact that Trump's son allegedly met with a foreign national to receive so-called damaging information against his opponent Hillary Clinton in

the
Presidential campaign. While at the same time, Hillary Clinton
herself had actively solicited damaging, salacious misinformation
against her opponent Donald Trump from a known former agent of
British Intelligence, Christopher Steele. So, that's quite the
double standard, if you ask me.

But to make the point, in the face of this entire apparatus,
President Trump's policy of cooperating with Putin and
establishing a good relationship with President Xi of China
is,
indeed, a courageous one. But as Paul Gallagher made the
point

in this same lead which I cited earlier, which he titled
"Trump's

Policy of Peace with Putin and Xi Is Courageous; But His
Policy

of Peace with Wall Street is not". Very correctly, Paul, you
said "What is not courageous is this President's inability to
take any steps against Wall Street towards carrying out the
economic recovery policies on which he ran his campaign.

Rather,

Wall Street, led by the likes of Treasury Secretary Steve
Mnuchin, is running all over him. President Trump is fighting
the British imperial policy and it is British Intelligence
which

launched 'Russia-gate' against him a year ago, and has driven
the

Congressional leadership into McCarthyite madness. But
neither

he, nor either party in Congress, is fighting Wall Street;
that

is up to the rest of us, and it cannot be delayed or the next
looming crash will wipe us out entirely."

So, Paul, that's what you said in the lead of the LaRouche

PAC website yesterday, very correctly; and I think we'll get into that. But this was echoed by Helga Zepp-LaRouche during discussions we had with her just a little bit earlier today. She said what is clearly urgently necessary and seriously lacking in the current Trump administration is a commitment to following through on what she called "an industrial program for the United States." She said we need to get people to focus on this. The Trump agenda internationally is fine, clearly; especially Trump's stance on Russia, China, US cooperation, which is obviously positive she said. And which is the source of the unprecedented attacks against his administration by those who wish to sabotage such a relationship. But domestically, we need a real economic program. She said, "As the famous saying goes, 'it's the economy, stupid!'" She said that we do expect that sometime this month, the US-China economic cooperation report is expected to be published, which was commissioned during President Trump's and President Xi Jinping's summit at Mar-a-Lago a few months ago. But, as far as can be seen up to this point, there is really nothing yet happening in terms of Trump's promised \$1 trillion infrastructure investment plan for the United States. She said this is a big weakness, along with Trump's indefensible cowardice in the face of Wall Street. So, it's our responsibility to escalate this campaign to get this infrastructure campaign

going

in the context of LaRouche's Four Economic Laws; starting with Glass-Steagall, which we're going to discuss more in a minute. We can use the reconstruction of the New York City region as a necessary catalyst and a keystone to energize this entire national infrastructure vision.

So, just to begin with, I'd like to play a short video which was just posted on the LaRouche PAC website, narrated by Jason Ross, on this subject. The title of the video is "What New York City Can Learn from Africa".

JASON ROSS: So, New York City has now officially entered the "Summer of Hell" created by long overdue maintenance work around Penn Station. This work is going to reduce commuter access to this vital hub by 20% for the half million commutes daily. A couple of weeks ago in New York, the derailment of an A train left dozens injured and disrupted hundreds of thousands of trips. In two years, the planned shutdown of the L train will disrupt 200,000 daily trips for a year and a half. Today, New York City's subway delays are 2.5 times what they were just five years ago. It's clear that transportation in America's leading city is at the breaking point. This should be no surprise to anyone who has followed the lack of infrastructure investment over the past decades; particularly to Lyndon LaRouche, who fought against the 1970s destruction and under investment in New York City and the Big MAC (Municipal Assistance Corporation) financial dictatorship that took it over. Many of the immediately needed fixes are totally obvious to anyone familiar with the situation. Replace the 100-year-old

tunnels crossing the Hudson and East Rivers; upgrade the switching equipment that dates back to Franklin Roosevelt's Presidency; and increase maintenance and repair, overhaul of track and equipment. But what's really required is a longer-term perspective of the next level of infrastructure; the long-term perspective whose absence caused the crisis that we now find ourselves in; a crisis in which New York City is merely a leading example in the United States. Without fighting to win a commitment to such a long-term perspective for a new platform, any short-term fixes – even needed ones – will just be kicking the can down the road.

To make that long-term perspective clear, let's look at what we can learn from Africa and China. With some exceptions of the more developed nations such as Egypt and South Africa, African infrastructure is at a pitifully under-developed level. Consider these figures: The total shipment of freight by rail. In Africa, it's less than 10 % of what it is in the United States, China, or Europe. Consider per capita energy consumption in Africa; only 10% that of the US, only 1/3 that of China. It's more clear, when we focus on the higher form of energy represented by electrical energy. Per capita use in Africa is only 6 % what it is in the United States, and only 1/4 that of China. In fact, less than half of Africans have reliable access to electricity at all. A typical US refrigerator uses more than double the average electricity use of citizens of Nigeria or Kenya. With such an insufficient infrastructure platform, extensive economic progress

is simply impossible. Yet, some people – and by some people, I mean Africa's colonial masters, led by the British – say that African development should be through “appropriate” technologies.

That an incremental approach to improvement should be taken; that foot-powered pumps for water, or solar panels on a hut would be a useful upgrade. That is nonsense!

For example, the pathetic Power Africa plan proposed by President Obama would hardly make a dent in the outrageously low levels of development.

OBAMA: It's going to be your generation that suffers the most. Ultimately, if you think about all the youth that everybody's mentioned here in Africa, if everybody's raising living standards to the point where everybody's got a car, and everybody's got air conditioning, and everybody's got a big house, the planet will boil over.”

ROSS: Africa must leap ahead, not crawl forward; and this can happen. The Congo River itself could support an estimated 100,000 MW of electricity; enough for 100 million people or more, with 40,000 MW from the planned Grand Inga Dam alone. The Trans-Aqua water program which would use water from the Congo and its tributaries to refill and to provide navigation to Lake Chad which is currently drying up; this would be larger by an order of magnitude than any other project in the world. The expansion of rail lines in Africa is currently at a world-leading level today;

it's growing. New transportation routes across Africa will connect the hinterlands, allowing modern development. This will change the situation from the current land-locked regions of the continent.

To give one example, the freight costs for bringing in a container of fertilizer from Singapore, to bring that into Rwanda or Burundi, it's more than 2.5 times the cost of bringing it to the port city of Alexandria in Egypt; due to the terrible, insufficient quality of overland transportation infrastructure across the continent. So, by creating access to efficient transportation, regions benefit from the opportunity to bring in equipment and supplies; to export their products and ideas; for residents to travel. With the availability of electricity, higher productive capabilities are unlocked. The value of the land and of the people increases.

Some people recognize this. Unlike the outlook of the trans-Atlantic world, China views Africa not simply as a source of raw materials, as a continent that's best kept in a state of under-development; but as an opportunity for massive, rapid, intense, overall economic development. As potential partners for economic prosperity, as new markets, new collaborators. So, while US or European stock in Africa is heavily oriented towards mining and resource extraction, Chinese investment goes primarily to infrastructure and small- and medium-sized businesses.

Back

in 2010, Chinese trade in Africa overtook that of US trade with

Africa; and it is currently more than double the US-Africa trade

level. China is financing big projects. The nearly 500-kilometer, 300-mile standard gauge railway in Kenya; built in

only three years. The 750-kilometer, 500-mile Djibouti-Addis Ababa rail line, which will be extended. It reduces travel time

from days to hours, as it whizzes by at 100mph.

Such major investments, along with the future completion of the Grand Inga Dam, of the Trans-Aqua water system, they're going

to completely transform the economy of Africa and each locality

within it. Bringing water, power, transportation access; allowing a higher level of industry, mining, agriculture, scientific and cultural pursuits. Productivity will grow.

So now, return to New York City. What has been missing in New York City? Maintenance? No. What's been missing is a commitment to discovering and building the next platform of infrastructure for the region. In the context of a national credit system of Federal high-speed rail authority work, of upgraded and reliable waterways, of high-tech new designs of nuclear plants; all of these potentially built with international

cooperation. In this context, how does New York City fit in this

broader area that it exists in? Where will the next generation

of transportation and development hubs lie? And upon what technologies will they be based? How can magnetic levitation technology change our view of transportation? How will commercial fusion power, realized within a decade by a fully funded research program, how could this change our

relationship

to power, to materials, to production, to transportation? How will the expanded availability of water, power, and transport open new areas of the country to development; and higher types of

development? How will the Bering Strait connection change world

freight flows? Will New York City even still be the nation's leading metropolis in a century?

So, sure. Fix the L train; rebuild the Hudson River tunnels. Absolutely. Redo the disaster known as Penn Station.

But do it all in a national and international context; a context

of a future orientation, of an economic outlook to the value of

leap-frogging to a higher infrastructure platform. So as in the

future, our national high-speed rail authority builds a 300mph train system, starting across the Northeast. As transit in cities are upgraded to allow for commutes of half an hour rather

than an hour and a half; as the World Land-Bridge connects to North America, allowing land travel from New York to Beijing; from North America to Asia. As all this takes place, what totally new projects will take place in New York City? What will

be its future; and what will be its mission?

The mistake of the past was failing to have a future; and that error must end.

OGDEN: So, this is clearly the kind of national economic vision that we need for the United States, and which needs to be

adopted by this administration. So, I just wanted to ask Paul to

give us a sense of where the fight around this stands, and then some of the updates in terms of Glass-Steagall, which is the urgent first step.

PAUL GALLAGHER: Well, first of all, you've already pointed it out, but I want to point out that some political leaders here, and most of the media, who are going crazy against since the meeting between the Presidents of the United States and Russia.

Most of them are directly opposing peace and the potential economic benefits that follow from the end of the last 15 years

Bush-Obama regime change wars. As the President pointed out yesterday, there has been what is already a long ceasefire in southern Syria, and two other ceasefires being worked on imminently directly coming out of that meeting that he had with

President Putin of Russia. That means lives are being saved there; American lives, Syrian lives, lives of others are being saved there. There is also an agreement that came out of similar

negotiations whereby the supply of water for the Palestinian Authority is being tripled. This agreement was just announced yesterday by Jason Greenblatt, the special envoy of President Trump to the embryonic Mideast peace or Palestinian/Israeli peace negotiations that are going on. More importantly, Syria and the

Middle East have become a clear location for the New Silk Road,

the increasingly vast array of infrastructure developments and projects which include what Jason was just discussing there in Africa. The massive investment that China is making with some other countries as partners in the development of new

infrastructure across Eurasia, now in Africa and into the

Middle

East. There was just a large meeting in Beijing earlier this week of experts planning the reconstruction of Syria as soon as

the wipe-out of ISIS and the ceasefires now being put into effect

are actually in effect, the reconstruction with large-scale investment as part of the Belt and Road, as the Chinese call it.

This New Silk Road.

So, there is tremendous potential coming out of these summit meetings, and the readiness of the President to work with Putin,

with Xi, and the readiness on the other side of the Chinese leadership to continually expand this tremendous investment that

they have been making in new infrastructure projects across Eurasia into Africa through the Middle East. Obviously that stands ready as well to work in the United States; but that is where we come to the roadblock that we were referencing earlier,

Matt. That the Trump administration has been completely unable

up to now, to follow through on the economic promises that it made to the American people in the course of winning the Presidency. Those promises included reinstating the Glass-Steagall law; putting – for starters – \$1 trillion in new

investments. And everyone thought that meant public investments

into new infrastructure in the United States; including such things as new ports, new airports, national high-speed rail networks, connectivity for broken-down transportation systems like that of New York. This has not moved at all, because of tremendous deference to Wall Street and the White House looking

to Wall Street – the worst possible place to look – Wall

Street

and environs. Private equity funds which claim to be setting up

infrastructure funds, all this sort of thing. Looking entirely

in the wrong place for a large-scale investment in fundamentally

new infrastructure platforms in the United States.

We had a glaring example of this in regard to New York City and the New York metropolitan area crisis just this week. It was

announced that what I believe is the very first investment of the

Trump White House under the Transportation Infrastructure Financing and Innovation Act – it's called TIFIA. For the little bit of public funds from the Federal government that have

been going into transportation projects in the recent years, TIFIA is a big deal in a very little pond. The very first TIFIA

investment in transportation infrastructure under the Trump administration was in Penn Station; and specifically the creation

of a second station across 8th Avenue from Penn Station in New York. To make a long story short, this development of a second

station, which is not trains, is not tunnels, is not bridges, is

not new routes, not new connectivity into high-speed rail going

into New England and going into the Northeast corridor south and

going West through New Jersey and Pennsylvania. It's not any of

those things; it's a train station. It's only for some of these

lines, and it is merely one small part of what is really the

development of a huge shopping and office mall in this former Post Office location directly across 8th Avenue from Penn Station. This is almost \$600 million in this Federal investment grant being combined with investments more or less ordered by the various transportation agencies in the New York area, and a significant investment by the state of New York, essentially in order to create 850,000 square feet of new office and retail mall space.

Now what's going on with malls across the United States? They're going bankrupt. So, what we're creating here is an immediate, new potential large-scale bankruptcy like the one that just occurred with the public/private partnership for the Indiana Toll Road; like the one that just occurred with the public/private partnership for Route 130 in Texas, which just – God bless it – emerged from bankruptcy for the second time under a new private/public partnership which will soon go bankrupt for the third time. These projects which can't even take tolls; not even high tolls. Even with those high tolls can still not meet the rapacious demands of the private investment banks, private equity funds, and the other Wall Street which want 10% return on their investment annually; want all of their capital back in ten years. They simply cannot meet these demands, even with tolls that drivers cannot pay. This kind of failure is going on all over the country of exactly this kind of large-scale

investment

that we unfortunately just saw go into New York.

What is needed, clearly, is in the trillions; the \$1 trillion is a low estimate of what is needed if the United States

were to stop the decline in per capita provision and use of electricity and instead increase it again. If it were to stop the decline in all of the most productive forms of the use of water, and instead increase it again by new water management, water transfer, and even at the frontiers of technology, water creation; that is, storm creation technologies, especially in the

West of the country. If the United States were to stop the decline in passenger rail and freight rail travel annually, and

instead build out an entirely new national high-speed rail network. If it were really to attack the problems of storm management, or storm protection; the kind of thing which would have prevented the ruination of the tunnels in the New York subway and rail systems in the first place. If they had been able to have sea gates to stop the destruction wrought by Hurricane Sandy, the replacement of water infrastructure nationally with new infrastructure. This clearly requires trillions, and it requires trillions in a short period of time.

There is only one way that this can be attempted, and that is to

create a national credit institution which both attracts new Federal credit and also attracts the investment of holders of existing US Treasury debt, the investment of holders of municipal

debts, of state debts who want to put that in the way that citizens did in the period of World War II into new war bonds; who want to put that into a new bank created by Congress and make

a bank capable of issuing trillions of dollars in infrastructure

credit; and have it coming from sources already existing within the Federal government at the same time, as well as the participation of infrastructure bonding by state and municipal agencies. It is only through that kind of Hamiltonian national credit issuance that, putting aside all the nonsense about public/private partnerships or the idea that some in the Trump administration had of an infrastructure bank which was really more like a private/private partnership, a kind of giveaway to organized capital in the United States in order to put it into a bank which would reward them with tax credits equal to what they were putting in, and then borrow and borrow and borrow on the debt markets. This kind of Wall Street scheme absolutely is destructive, and results not simply in these repeated bankruptcies, but actual destruction of infrastructure in the country.

Clearly, that requires that Glass-Steagall be reinstated. Why? Take a look at the issuance of credit of China over the last ten years. It clearly has been driving the majority, and at all times over that decade, a third or more of the growth in the world. It's been doing that perhaps on the order of \$10 trillion or more in credit issued by the major public commercial banks in China; what are sometimes called the policy banks, but they are public, commercial banks. Although the Chinese system is clearly somewhat different than ours, nonetheless commercial banking is commercial banking; whether it's being done by government-backed banks or being done by commercial banks

which

are entirely private. Their publicly-backed commercial banks have put \$10 trillion or more in new credit into the development

of the Chinese economy. Increasingly in the last two years, into

the projects that I was referencing in the beginning in other countries along what they call the Belt and Road, the economic Belt and the maritime Silk Road; which have now crossed into Africa and are now crossing into the Middle East war zones to reconstruct them. Perhaps \$400-500 billion is already invested

and committed outside China in the last two years by these major banks.

Now, how have they done it? Obviously during this period of time, there have been some bubbles created in the Chinese economy

in real estate and so forth, bad debt of the same kind which brought down the banking systems of the United States and Europe.

How have they avoided that? First of all, the vast majority of

that new credit has gone into the most productive and most productivity-generating investments; in particular, the platforms

of new infrastructure from nuclear power to fusion power research

to the dynamic space program and to the national high-speed rail

networks, the North-South water transfer, projects which have changed the availability of water in the Chinese economy.

That's

first of all. Second of all, they have operated under a fairly

strict enforced Glass-Steagall regimen since January 1, 1995.

That has also enabled those banks to overcome the formation of

bad debt, the existence of bankruptcies, and to keep on issuing this productive credit. They have, despite this huge credit issuance, stayed below 3% of the world's banking systems' exposure to derivatives. Less than 3% of that exposure is in the Chinese commercial banking system. Their income, their revenue has been overwhelmingly from loans, including 70% to 80% and more of the annual revenue of all of these banks in comparison to half or less than half of the income of the megabanks in the United States coming from interest on loans. That has indicated the Glass-Steagall ordering of their banking system, and has enabled them to keep doing this.

We have to reinstate Glass-Steagall here immediately in order to put the commercial banking system of the United States in a condition where it will make productive loans of that kind, and in order to head off what is clearly now an approaching crash on the order of, or greater than, 2008. You have all sorts of bankruptcies, not just public/private partnerships; all sorts of bankruptcies rising fairly dramatically in the United States after a tremendous issuance of credit to the banks, and by those banks to the largest corporations and on the high interest debt markets of other corporations, which have set them up for another crash which is now approaching. Just to give one example, it was reported the day before yesterday that in Texas, which of

course

brings together the central area of the shale oil and gas boom of

the last ten years and all of the companies associated with that,

along with retail chains and malls. The rate of corporate bankruptcies in the first six months of this year in Texas has been an all-time record; much higher than even in 2009, the real

of the real, total collapse. It has been about 50% higher than

the same period of time last year. When you look at the auto loan delinquencies rising rapidly, the credit card delinquencies

rising rapidly, the fact that the Federal government has just had

to restate its exposure to student debt in such a way that it suddenly produced a deficit in June of nearly \$100 billion in the

Federal budget in a month in which there is usually a surplus, simply because of the losses coming from the write-off of defaulted student debt. This kind of a crash would not only devastate our economy, it would also cause tremendous for the international collaboration in development; which is really the

leading and positive feature of these summit meetings which have occurred.

As the American people have been demanding, we have to reinstate the Glass-Steagall Act. Janet Yellen was asked about

this just yesterday again in her Senate testimony; and gave the

usual nonsense explanation that we should value highly the Lehmann Brothers of the world, because because of Glass-Steagall,

she said, Lehmann Brothers failed. Because of Glass-Steagall,

other investment banks failed. Whereas, if we had not repealed Glass-Steagall, they could be rescued by big commercial banks and therefore, these Wall Street speculators could keep on doing what they were doing. But the question alone indicated that – the question was from a Senator who asked her “Did we make a mistake in repealing Glass-Steagall?” – indicates that that question is still reverberating through Congress. We have to get that reinstated in order for the rest of this program which is our objective, to work. So, that’s what I would say about it, Matt.

OGDEN: As you stated correctly yesterday, this is the major weakness of the Trump administration at this point. Even the ability to follow through on these kinds of productive relationships with China in terms of great projects and infrastructure development is in jeopardy. Not only because you’re missing the entire mechanism to make that work in the form of a national bank, but also because we’re flirting with disaster as another financial crisis – potentially worse than 2008 – is looming over the entire trans-Atlantic.

GALLAGHER: And all of the collaboration of the sort that we just saw in Africa, if people can actually put themselves in that situation; all of the collaboration that we saw there could be replicated in terms of collaboration and development of, for example, high-speed rail networks in the United States with the Asian powers which are financing that in Africa and in other areas of Asia. But not if our policy is going to be one of no

national public funding, no national public credit institution.

There will be no way for those investments and that engineering assistance to take place.

OGDEN: It's only now that China has actually even been able to take off in terms of this global infrastructure program in the way that it has wanted to. As Bill Jones went through on this program on Monday, despite the fact that it was all the way back in 1991, 1994 that the Eurasian Land-Bridge idea was being discussed in high-level circles in China with Helga Zepp-LaRouche attending forums on this subject in Beijing in 1994. We had two major economic crises in the intervening period: 1997, but then in a major way, 2008. It's only been since 2013 that Xi Jinping has been able to get this program off the ground. So, if you look at this in the long term, you really are at a crucial decision point for the entire globe on which this decision by the Trump administration – are you going to follow through on this promise you made in the campaign? The future of a lot hinges on that. Frankly, with the kind of courage Trump has shown in the face of the severity of the propaganda and attacks against him on the Russia question, there is no excuse why he should not have the same kind of courage in the face of Wall Street. One question is, as Mr. LaRouche identified it all the way back in the transition period, what is the nefarious role that is being

played by Steve Mnuchin, for example, in undermining and sabotaging what was clearly one of the issues on which the American people voted in the Trump campaign; which was Glass-Steagall and finally getting tough on Wall Street.

GALLAGHER: You'll remember as recently as a month or so ago, in an interview, the President said some people want to go back to the old Glass-Steagall system; we're looking at that right now. That's what he said. Clearly, there is also strong opposition from certain people in Congress who are in Wall Street's pocket in the Republican Party, and also from Mnuchin and others in the administration who want to give Wall Street a complete deregulation instead. The President has been letting those people have their way; and so of course, have the Republican leadership in both Houses of Congress been kowtowing in the extreme to the demands of Wall Street to take off regulations, to let them again leverage up in the way that they did right before the last crash where they got up to 30:1 and 35:1 debt leverage. They want to have the capital requirements lowered so they can leverage up again. These kinds of demands are being granted by the leadership in Congress and by the President, when they have clearly said to the American people, we want productivity; we want development to return; we want new infrastructure development to return; we want to rebuild the country. They're not doing it. I would just emphasize that those members of the House and the Senate in the order of 50 or 60 total who have put their names on Glass-Steagall legislation, they have done so with large-scale petition drives being done

by
constituency groups with which we've been working, which have
put
them in a position to say "My constituents are demanding this;
and constituents across the country are demanding reinstating
Glass-Steagall." They moved from that, so it's really up to
us
to get this done and break through this combination of money
and
fear and cowardice which is really letting Wall Street
continue
to run this infrastructure issue. They will absolutely
destroy
what little remains of the infrastructure in the country; they
will make these breakdown crises as in New York and dam that
collapsed in California and the locks that are threatening to
collapse on our major waterways. They will make them far
worse
by their toll-looting schemes and their public/private
partnership schemes. That's got to be completely replaced by
a
policy of Hamiltonian national credit; that's the only thing
that
will work.

OGDEN: Exactly. As Helga was saying when we spoke with her
earlier today, this is the strategic priority in terms of a
breakthrough on the domestic front in the United States; is
securing the kind of momentum necessary to force the
Glass-Steagall measure through, and to create the kind of
political environment in which it's impossible to oppose
Glass-Steagall. The kind of situation that is now hitting in
New
York, we've now come into the official "Summer of Hell" as
Jason
said in the beginning of that video; this creates the kind of
political conditions on the ground where you can really

catalyze

at least a discussion of the type of infrastructure vision that

you need for the United States. But this comes in the context of

what could potentially come out of a US-China cooperation on Silk

Road development, or the Belt and Road Initiative development.

As Jason said, you do have to really think in terms of at least

50 years into the future. What is the kind of economic geometry

in which these current crises, these current projects fit?

And

the only form of economics which is based on that kind of thinking, is what Hamilton came up with at the origination of the

United States: This credit system which is fundamentally different from the kind of monetarism which this public/private

partnership approach is based on. That's the only kind of philosophy which thinks in terms of 50-100-year returns in terms

of real physical wealth and real increases of productivity rather

than just accounting.

GALLAGHER: There are people such as our friend Hal Cooper, a very experienced and expert railroad engineer and planner, who

have exactly that kind of vision of how the now-collapsing transit system around New York City could be transformed into something in which the lines would not all be converging on Penn

Station and stopping there, and then going into tunnels and gradually going back the other way – all of it at 10mph or less.

But rather, those transportation lines within the city would be opening up and connecting directly into high-speed lines coming out of that area, going to New York State and New England, going west across the belt between New York and Chicago and the whole high-speed planning area there; going down all the way to Florida in the Northeast corridor. That these kinds of directly flowing connections which would make the transit system around New York merely the major node, the biggest node in the country in a continually connected national high-speed transportation network.

These kinds of plans do exist; they require – as I was saying before – naturally they require a great deal of investment. They don't require a few hundred million dollars from here and there and everywhere else into an office and shopping mall to make a new train station. They require serious, long-term, high productivity building of the kind of transportation infrastructure that we have nowhere in this country at this time.

That's where Hamiltonian banking and credit comes in; and it's really the only thing that can make that possible.

OGDEN: Well, thank you very much, Paul. I know that your last appearance on this program generated a lot of views on the internet, and also a lot of questions. I think a lot of the viewers appreciated the opportunity to write in via the comments on YouTube.

GALLAGHER: I tried to answer some of them.

OGDEN: You had the opportunity to answer them. So, we would invite people again; if you have questions for Paul, go ahead and write them in the comments section on this YouTube video. Maybe we can do another follow-up video where it's a question and answer kind of session like that. This is an ongoing discussion, obviously; and we've got a lot of responsibility on our shoulders to follow through on this policy and to make this work. So, thanks a lot, Paul, for joining us.

GALLAGHER: Thank you.

OGDEN: Thank you for watching; and please stay tuned to larouchepac.com.

POLITISK ORIENTERING den 13. juli 2017: Trump-Putin succesmøde midt i tysk G20-fiasko. Se også 2. del her.

Med formand Tom Gillesberg

»Velkommen til det fortsatte drama, hvor vi forhåbentlig er i gang med at skrive nye, meget mere spændende kapitler i menneskehedens historie; specielt på baggrund af det meget succesrige møde, der fandt sted i fredags mellem Donald Trump

og Vladimir Putin, [i] kulissen af et ellers rimelig forførdeligt G20-topmøde, der fandt sted i Hamborg. At rammerne for G20-topmødet var frygteligt, når det blev holdt i Tyskland, var ikke særlig overraskende. Der var ligesom blevet lagt op til – lang tid forinden, det sidste år, har man i Tyskland ikke snakket om andet, end at, nu skulle man få klimapolitikken tilbage på dagsordenen; det her skulle være mødet, hvor vi ligesom skulle re-fokusere, komme væk fra det her med diskussion om økonomi og udvikling og alt det her pjat, som Kina snakker om, og så komme tilbage til det, der virkelig betyder noget, nemlig, hvorledes vi kan få lagt skatter og afgifter på og reduceret menneskets aktiviteter her på jorden, således, at vi kan mindske mængden af CO₂ i atmosfæren; ja, ikke menneskemængden af CO₂ i atmosfæren, for det har vi mennesker jo ikke rigtig magt til at gøre måske; men i hvert fald måske reducere den menneskelige udledning af CO₂ med en eller anden brøkdel, og på den måde, håber vi, måske påvirke Jordens klima om hundrede år. Som jo er hele denne klimadagsorden, som har fyldt ufattelig meget, og som det jo var meningen skulle overtage alt her ved COP15-mødet her i København i 2009, og det skete heldigvis ikke. Og vi her på kontoret er meget stolte af, at vi var meget aktive desangående; at vi stod ude i bitter kulde foran Bellacentret og uddelte flyveblade i hobetal om, at det, klimadagsordenen drejede sig om, det var ikke at forbedre Jordens klima; det var at reducere antallet af mennesker her på Jorden. At det her var god, gammeldags malthusiansk politik; at man brugte CO₂ som en undskyldning for at sige, at vi skulle begrænse den menneskelige aktivitet her på Jorden; at vi skulle forhindre udvikling ... «

Hør mere:

Video 2. del:

Lyd:

USA-RUSLAND-KINA SAMARBEJDE OM ET NYT PARADIGME. Nyhedsorientering juli 2017

Som mange deltagere i og iagttagere af verdensbegivenhederne for længst har opdaget, så er størstedelen af de gængse nyheder »fake news«, der primært har til formål at aflede opmærksomheden fra de store problemer, som verden står overfor, og frem for alt de løsninger, der findes til dem: Det nye paradigme, som LaRouche-bevægelsen og Schiller Instituttet har kæmpet for i næsten et halvt århundrede, og som Kina med russisk og international opbakning har præsenteret som Bælte & Vej Initiativet. Med Trumps succesrige møde med Putin ved G20-topmødet i Hamborg er muligheden for en aktiv amerikansk deltagelse i dette russisk-kinesiske samarbejde for fred ved at blive en reel mulighed. Den manglende dækning af disse revolutionerende begivenheder kan dette nyhedsbrev forhåbentlig være med til at råde bod på – inklusiv nyheden om den danske støtte til Bælte & Vej Initiativet, som Karen Ellemann udtrykte på statsministerens vegne (se bagsiden) ved den historiske konference i Beijing den 14.- 15. maj, og som de danske medier har forbigået i tavshed.

Download (PDF, Unknown)

Vi kan vinde kampen om menneskeheden

Leder fra LaRouche PAC, 11. juli, 2017 – Den aktuelle sindsstemning blev adresseret af Helga Zepp-LaRouche her til morgen, efter hun deltog i et Schiller Institut-arrangement i Berlin, der som taler havde Zhang Weiwei, kendt for sin 2012-bestseller, *The China Wave: Rise of a Civilizational State*. Hun sagde, at den aktuelle, ekstraordinære periode er vidt åben for, at vi kan sætte på dagsordenen det, der må gøres i Vesten: at samarbejde med AIIB og gå med i den Nye Silkevej. Vedtag LaRouches Fire Love i USA. Vi kan vinde denne kamp – det kan man se af den freak-out, der finder sted!

»Freak-out« er den helt rigtige beskrivelse af det seneste stunt i den 'farvede revolution' imod det amerikanske præsidentskab, hvor man nu beskylder Donald Trump, jr. for, at hans 20 minutter lange møde i 2016 med en russisk advokat var en kriminel handling, en anklage, der nu kører nonstop i de amerikanske medier. Faktisk lugter denne hændelse langt væk af at være en mislykket fælde, kørt af briterne og FBI. At blæse det op nu har til formål – udover at være et »legalistisk«[1] angreb mod præsident Trump – at skabe afsky og demobilisere den amerikanske befolkning.

Vi må, som Helga Zepp-LaRouche sagde i Berlin, gå frem ud fra den antagelse, at vi kan tage sejren hjem. Vi må påberåbe den guddommelige gnist i befolkningen. Dette er et »Percy Shelley«-øjeblik, hvor folk har »evnen til at formidle og modtage intense og passionerede begreber med hensyn til menneske og natur«.

Et vigtigt møde fandt søndag sted i Beijing. Den syriske ambassadør til Kina, og andre, diskuterede Kinas involvering i genopbygningen af Syrien. I dag er der rapporter om, at en delegation af kinesiske forretningsfolk forventes at besøge

Syrien 15.-22. august for at se, hvilke projekter, der omgående kan påbegyndes. Idet de primært fokuserer på energiforsyning, vil de se på Damaskus, Aleppo og Homs. Den statsejede gigant, China Energy Engineering Corporation, og China Construction Fifth Engineering Division Corporation, vil deltage i gruppen. Man diskuterer en plan om at skabe en kinesisk-syrisk industripark for 150 selskaber, der vil skabe 40.000 jobs.

Der har tidligere været delegationer i Syrien, men den nye impuls for genopbygning kommer direkte som et resultat af den nye aftale mellem Rusland og USA om en våbenstilstand i Sydvestasien, der i sidste uge blev indgået under mødet mellem Putin og Trump.

Der er ingen tid at spille. Lidelserne og ødelæggelserne er enorme. En ny rapport, der er udkommet i denne uge, angiver omfanget af de rædsler, der finder sted i Yemen pga. af Londons/Saudi-Arabiens/USA's grusomheder. Verdens værste udbrud af kolera finder nu sted dér, med flere end 297.000 tilfælde siden april og mange dødsfald. Over 7 millioner mennesker har brug for omgående fødevarehjælp, der ikke kommer.

Vi er kaldet til at skabe en ny fremtid. Dette relaterer til det moderne Kinas natur, som det i dag blev forklaret af forfatter Zhang i Berlin. Han sagde, at Kina ikke er et almindeligt land, men en »civilisationsstat«, med en 5.000 år lang historie. Kinas model i dag er, at det er ideer, der bestemmer systemet, og ikke omvendt, som det er tilfældet med Vesten. Man beslutter, hvad man skal gøre, baseret på fremtiden. Man beslutter, hvilken fremtid, man vil have, og så opfinder man systemet for at komme dertil.

Foto: Præsidenterne Putin og Trump på sidelinjerne af G20-topmødet i Hamborg, 7. juli, 2017.

[1] **legalisme**, i Kina en betegnelse for tankestrømninger, som

vandt indflydelse op til dannelsen af kejserstaten i 221 f.Kr. Legalisterne var af den opfattelse, at samfundet var i konstant forandring, og at statsmagten hele tiden måtte tilpasse sig de nye forhold og ikke søge at gendanne fordums tiders samfund. De mente, at mennesket grundlæggende var selvisk og uden evne til af egen drift at handle socialt. Et velfungerende samfund kunne ikke etableres gennem en fyrstes moralske lederskab eller intelligens. Legalisme stod i ét og alt for det modsatte af konfucianisme. (*Gyldendal Den Store Danske*).

Rusland og USA arbejder på at fastlægge detaljerne i etableringen af deeskaleringszoner i Syrien

11. juli, 2017 – Moskva og Washington udfører nu de aftaler, der blev indgået mellem præsidenterne Donald Trump og Vladimir Putin under deres G20-møde, om at gennemføre deeskaleringszoner i de sydvestlige provinser Daraa, Quneitra og Sweida i Syrien. »Dette samarbejde vil fortsætte i form af at gennemføre de aftaler, der blev vedtaget for det sydvestlige Syrien«, sagde den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov til reportere i går, rapporterer TASS. »Memorandaet af 7. juli, underskrevet af os, amerikanerne og jordanerne, forudser, at der arbejdes på flere detaljer, der vil fastlægge, hvordan disse zoner vil operere i praksis.«

»På trods af det faktum, at en våbenstilstand blev annonceret i går, er der stadig meget at gøre for at sikre den, så vi har

meget arbejde foran os«, forklarede Lavrov og sagde, »det er blevet besluttet, at detaljer mht. gennemførelsen af deeskaleringszonerne vil blive aftalt på overvågningscentret, som Rusland, USA og Jordan opretter i Amman, Jordan. Centret vil opretholde direkte kontakter med både regeringsstyrkerne og de bevæbnede oppositionsenheder.«

»Rusland vil fortsætte med at bruge sin militære tilstedeværelse i Syrien til aktivt at støtte den syriske regering og oppositionen i deres fælles kamp imod terroristgrupper, idet vi især vil bruge vores flyvevåben, sagde Lavrov. »Jeg forventer, at den succes, der er opnået med hensyn til etableringen af deeskaleringszoner, såvel som også de fremskridt, der blev opnået i Astana mht. tre andre deeskaleringszoner, vil hjælpe os med at bekæmpe terrorister mere effektivt.«

»Vi er tæt på at nå frem til en endelig aftale om zonerne i Homs og det østlige Ghouta, alt imens der stadig foregår forhandlinger om den nordlige zone, der planlægges oprettet i Idlib-området«, bekræftede Lavrov.

**Trump har sat scenen for
russisk-kinesisk
-amerikansk samarbejde for
udvikling
– Amerikanere må mobiliseres**

for denne politik

Leder fra LaRouche PAC, 10. juli, 2017 – Præsident Trumps historiske møder med præsident Putin, og dernæst med præsident Xi Jinping, på sidelinjerne af G20-mødet i Hamborg, har igangsat en ny, politisk kraft i verden – ikke en geopolitisk kraft, der påtvinger sig andre, men en kraft for det gode, for at bringe nationer sammen med det formål at fremme deres fælles menneskehed. Alt imens Trump og Putin nu arbejder sammen for at gøre en ende på terroristernes opstand i Syrien, og potentielt i hele Mellempøsten, så har Trump og Xi Jinping atter helliget sig til samarbejde internationalt, som en del af den Nye Silkevej.

Dette ses på med rædsel af fredens fjender, der befinder sig i en tilstand af panik for at sabotere den »nye detente« (som en ekspert udtrykte det) mellem USA og Rusland. Den korrupte, tidligere CIA-chef John Brennan skældte ud og sagde, at Trumps bekendtgørelse af, at han var beæret over at møde præsident Putin, var en »uhæderlig ting at sige«. Nikki Haley sagde, på trods af, at hun blev udnævnt af Trump til permanent repræsentant i FN, efter Trumps produktive og venskabelige møde med præsident Putin, at »vi kan ikke stole på Rusland, og vi vil aldrig stole på Rusland«.

Aldrig nogensinde? »En sådan giftighed er sindssygt«, sagde Helga Zepp-LaRouche i dag under en telefonkonference med medlemmer af *EIR's* efterretningsteam. »Vi må indlede en dialog mellem kulturer. Hvert land er en enhed, med et sprog og en kultur. Det er måske ikke perfekt, men det består af mennesker, der tilsammen udgør menneskeheden.« At sige, at vi aldrig vil kunne stole på Rusland, tilføjede hun, »er værre end KKK's insisteren på, at sorte mennesker aldrig bør få politiske rettigheder. Hver nation har en historie, med perioder med udvikling og perioder med forfald, men nationer består af mennesker«.

Trump, sagde hun, »har vist, at man kan tale med folk, både i USA og i andre nationer, på en måde, hvor de ikke føler, de bliver løbet over ende. Vi befinder os nu i en situation, hvor vi kan kæmpe for menneskeheden som helhed«. Den Amerikansk-kinesiske Omfattende Økonomiske Dialog, der efter planen skal mødes den 19. juli for at drøfte resultaterne af »100-dages planen«, der blev igangsat af Trump og Xi på topmødet den 6. april på Mar-a-Lago, »kan demonstrere, hvordan en ny, økonomisk virkelighed kan se ud internationalt«, sagde Zepp-LaRouche.

Der er uden for enhver tvivl en bølge af vrede i USA over forsøget på at vælte præsident Trump og den russofobi, der er kernen i denne indsats. Denne vrede kan og må vendes til optimisme, baseret på den kendsgerning, at det nye samarbejde mellem Rusland, Kina og USA giver en basis for at bringe USA tilbage til dets historiske rolle som et »Håbets bager« for verden snarere end dets rolle under Bush og Obama som et redskab for Wall Streets nedskæringspolitik og britisk neokolonialistisk krigsførelse.

Lyndon LaRouche sagde i samme telefonkonference i dag, at, for at bringe dette til at bære frugt, må der være en national bevægelse, en organiseret proces, der kan adressere det igangværende sammenbrud af nationens finansielle institutioner og nationens forfaldne infrastruktur. I dag, 10. juli, er Dag Ét af »Helvedessommeren«, som New Yorks guvernør Cuomo kaldte det, med afsnit af jernbaneknudepunktet på Penn Station for regionale tog, og New Yorks undergrundsbane, der bliver lukket ned for reparationer, der er gået langt over tiden, og bevirker endnu større kaos end det, der er blevet det normale forløb, med afsporinger, forsinkelser og sammenbrud i hele systemet. Kun en fremgangsmåde i den Nye Silkevejs ånd for at genopbygge New Yorks transportsystem og anden, forfalden infrastruktur i New York og andre amerikanske byer, kan vende kaskaden af kollaps, der nu finder sted i hele nationen.

Det nødvendige program forklares i LaRouches Fire Love: Glass-

Steagall, nationalbankpraksis, dirigeret kredit til den fysiske økonomi og den nødvendige drivkraft i form af videnskab, centeret omkring fusionskraft og rumprogrammet. Forsvaret af Trumps præsidentskab og konsolideringen af partnerskabet med Rusland og Kina, kræver et sådant nationalt fokus fra mobiliserede borgere.

Præsident Trump møder præsident Xi på sidelinjen af G20

9. juli, 2017 – USA's præsident Donald Trump og Kinas præsident Xi Jinping holdt et substantielt, bilateralt møde ved afslutningen af G20 i Hamborg. Mødet var meget venskabeligt og varede halvanden time og blev kun afkortet af præsident Trumps afrejseplan.

Præsident Xi talte med reportere ved mødets begyndelse og sagde, »Det glæder mig at møde præsident Trump igen i Hamborg. Vi havde et meget succesfuldt møde på Mar-a-Lago i begyndelsen af april. Derefter har vi haft flere telefonsamtaler og har opbygget en tæt kontakt. I de seneste tre måneder har vore hold arbejdet på den konsensus, vi opnåede, og har satset på udveksling og samarbejde for at opnå nye fremskridt. Vi påbegyndte den første runde af kinesisk-amerikansk diplomati- og sikkerhedsdialog. Og den 100-dages Økonomiske Handleplan er begyndt at vise resultater. Begge sider opretholder ligeledes en tæt kommunikation mht. de internationale og regionale spørgsmål. Vi ser selvfølgelig også, at de følsomme spørgsmål i de kinesisk-amerikanske relationer fortsat består. Der er behov for meget arbejde.«

Alt imens Xi bemærkede de uoverensstemmelser, der var omkring flere af spørgsmålene, sagde han, »ved at styrke samarbejdet mellem Kina og USA, styrker det fred og fremgang i verden, og det er også i kinesernes, amerikanernes og folk i hele verdens interesse. Vi vil gerne arbejde sammen med USA og støt blive på samme kurs for at udvikle relationerne mellem Kina og USA. Vi bør gensidigt respektere hinanden, være til gensidig fordel og udforske områder for samarbejde.«

I sit svar sagde Trump, »På vegne af USA vil jeg gerne sige, at det er en ære at have lært Dem at kende. Vi er ved at udvikle, og har udviklet, en vidunderlig relation. Jeg påskønner de ting, De har gjort mht. det meget betydelige problem, vi alle konfronteres med i Nordkorea – et problem, der må gøres noget ved. Og jeg er overbevist om, at, hvad enten det drejer sig om handel eller det drejer sig om Nordkorea, eller nogen af de mange ting, vil kommer til at drøfte, så vil vi komme til en succesfuld konklusion.

Handel er, som De ved, et meget, meget stort spørgsmål for USA nu, for der er i årevis, og bestemt over en lang tidsperiode, sket mange ting, der har ført til ubalancer inden for handel. Det vil vi vende omkring. Og jeg ved, at Kina især, der er en stor handelspartner; vi vil være i stand til at gøre noget, der vil blive ligeværdigt og gensidigt.«

Trump berørte ligeledes ganske kort Nordkorea, hvor der har været betragtelig »pressehype« om Trumps angivelige »skuffelse« over Kinas indsats for at få Nordkoreas leder til at mindske spændingerne. »Med hensyn til Nordkorea vil vi sluttelig opnå succes. Det kan komme til at tage længere tid, end jeg kunne ønske, eller De kunne ønske. Men til slut vil vi lykkes med det, på den ene eller anden måde«, sagde Trump.

»Jeg vil gerne takke Dem mange gange for at invitere os [til at besøge Kina i år]. Og igen, det er en ære at lære Dem og Deres hustru, en virkelig vidunderlig kvinde, at kende. Og det er en ære at have Dem som ven.«

Under en briefing til reportere på Air Force One sagde Gary Cohn, direktør for det Nationale Økonomiske Råd, til reportere: »Vi havde endnu et vigtigt, bilateralt møde i dag med Kinas præsident Xi, som varede over halvanden time og ville have varet længere, hvis vi ikke måtte stoppe for at rejse, da vi havde et tidsproblem. Men det drejede sig om meget vigtige spørgsmål. Med hensyn til Kina havde vi meget direkte drøftelser om Nordkorea. Vi havde meget direkte drøftelser om militært og sikkerhedsmæssigt samarbejde. Og vi havde meget direkte drøftelser om den omfattende, økonomiske dialog, som vi vil følge op med et møde i juli, i Washington, D.C. Så dette var meget, meget vigtige drøftelser«, understregede Cohn.

Dokumentation: Putins pressekonference ved afslutningen af G20-topmødet i Hamborg

9. juli, 2017 – Den russiske præsident Vladimir Putin besvarede spørgsmål fra journalister ved afslutningen af G20-topmødet i Hamborg, Tyskland. Det følgende er uddrag fra denne ordveksling:

Spørgsmål (SP): Hvordan vurderer De resultaterne af dette møde [med Trump]? ... Spurgte hr. Trump Dem direkte om Ruslands indblanding i det amerikanske valg? Kunne De lide ham personligt? Mente De, at I ville komme godt ud af det med hinanden?

Putin: Den amerikanske præsident spurgte mig direkte om dette

spørgsmål, og vi drøftede det. Og dette var ikke et enkelt spørgsmål, der var mange, og han gav dette spørgsmål stor opmærksomhed. Ruslands holdning er velkendt, og jeg gentog den. Der er ingen grund til at tro, at Rusland blandede sig i den amerikanske valgproces.

Men det vigtige er, at vi var enige om, at der ikke bør være nogen usikkerhed i denne sfære, især i fremtiden. For øvrigt nævnte jeg under den seneste topmødesamling, at dette direkte vedrører cyberspace, webkilder osv.

Den amerikanske præsident og jeg har aftalt at oprette en arbejdsgruppe og foretage fælles bestræbelser for at overvåge sikkerhed i cyberspace, sikre fuld overholdelse af internationale love inden for dette område og forhindre indblanding i landes interne anliggender. Dette vedrører primært Rusland og USA. Vi er overbevist om, at, hvis det lykkes os at organisere dette arbejde – og jeg er ikke i tvivl om, at det vil lykkes os – vil der ikke komme flere spekulationer over dette spørgsmål.

Med hensyn til personlige relationer, så mener jeg, at de er blevet etableret. Dette er, som jeg ser det: Hr. Trumps image fra Tv er meget anderledes i forhold til den virkelige person; han er en meget nede på jorden og direkte person, og han har en absolut passende holdning til den person, han taler med; han analyserer tingene ret hurtigt og besvarer de spørgsmål, han bliver spurgt om eller nye, der bliver rejst i løbet af diskussionen. Så jeg mener, at, hvis vi opbygger vore relationer i samme ånd som vores møde i går, er der god grund til at mene, at vi vil kunne genoplive, i hvert fald delvist, det niveau af interaktion, som vi har brug for ...

SP: For at følge op på et af Deres svar, kunne De venligst sige, om præsident Trump har accepteret Deres afvisning af Ruslands involvering, Ruslands indblanding i det amerikanske valg?

Putin: Jeg gentager, han stillede mange spørgsmål om denne sag. Jeg besvarede alle hans spørgsmål så langt, jeg kunne. Jeg tror, han skrev sig det bag øret og var enig. Men det ville være bedre, hvis I spurgte ham om, hvad han mener om det ...

SP: Kunne De blot sige, hvad præsident Trump sagde under jeres møde, da De sagde til ham, at Rusland ikke havde blandet sig i den politiske proces?

Putin: Han begyndte at stille sonderende spørgsmål, han var virkelig interesseret i nogle detaljer. Jeg gav ham ret detaljerede svar så langt, jeg kunne. Jeg fortalte ham om mine dialoger med den foregående administration, inklusive med præsident Obama. Men jeg føler ikke, jeg har ret til at give detaljer om mine samtaler med, lad os sige, præsident Obama; det er ikke accepteret praksis på dette niveau. Jeg mener ikke, det ville være helt passende af mig at give detaljer om vores samtale, med præsident Trump. Han spurgte mig, og jeg svarede ham. Han stillede sonderende spørgsmål, og jeg gav forklaringer. Jeg tror, han var tilfreds med disse svar ...

SP: [Om Ukraine]

Putin: Ruslands og Ukraines interesser, det russiske og det ukrainske folks interesser – og jeg er fuldstændig og dybt overbevist om dette – er sammenfaldende. Vore interesser er fuldstændig sammenfaldende. Det eneste, der ikke er sammenfaldende, er de aktuelle, ukrainske myndigheders og visse af Ukraines politiske kredses interesser ...

Men desværre mener vore ukrainske kolleger i dag, at dette kan ignoreres. De har kun ét produkt tilbage – russofobi, og de sælger det med succes ...

SP: Hvordan vurderer de udsigten til en afgørelse i Syrien? ... Har holdningen hos den nye, amerikanske administration over for dette spørgsmål ændret sig eller er blevet mere konstruktivt, især i betragtning af gårsdagens aftale?

Putin: Om Syrien. Jo, vi drøftede dette spørgsmål med næsten alle mine samtalepartnere. Med hensyn til, om den amerikanske holdning har ændret sig eller ej – jeg ville sige, den er blevet mere pragmatisk. De synes ikke at have ændret sig generelt, men der er nu en forståelse af, at, ved at kombinere bestræbelserne, kan vi opnå en masse. Aftalen fra i går om den sydlige deeskaleringszone er klart et resultat af denne forandring. I ved, andre kan reagere, som de vil, men jeg kan fortælle jer, at dette er et af de gennembrud, vi har skabt i vores arbejde med præsident Trump. Dette er et reelt resultat af samarbejde, inklusive med USA ... Under alle omstændigheder, så er det faktum, at aktive, militære operationer er ophørt; det faktum, at vi nu drøfter deeskaleringszoner, et enormt skridt fremad ... Nu må vi blive enige om de nøjagtige grænser for disse zoner, og hvordan sikkerheden vil blive sikret dér ...

SP: [udenrigsminister Tillerson har sagt, Assad ikke kan blive.]

Putin: Hr. Tillerson er en meget anset mand, han fik den russiske Venskabsorden, og vi har stor respekt for ham, og vi synes om ham. Men han er ikke borger i Syrien, og Syriens fremtid, og præsident al-Assads fremtid som en politisk person, må afgøres af det syriske folk.

**Helga-Zepp LaRouche:
Hvis Trump, Putin og Xi
arbejder sammen,**

kan verden bevæge sig væk fra afgrunden og hen imod et Nyt Paradigme

Leder fra LaRouche PAC, 9. juli, 2017 – G20-mødet, der blev holdt i Hamborg, Tyskland, den 7.-8. juli, frembragte intet, der ligner den form for politiske initiativer, der kræves for at overvinde den dødbringende krise, som konfronterer menneskeheden, og den transatlantiske sektor i særdeleshed. Det adresserede ikke den globale finanskrisen, med dens \$1,5 milliard store, bankerotte derivatspekulation. Det diskuterede ikke gennemførelsen af en politik for global Glass/Steagall, eller for et kreditsystem i Hamiltons tradition, der alene kan vende de vestlige, fysiske økonomiers dødbringende kollaps, som Lyndon LaRouche endegyldigt har vist i sine Fire Love. Mødet stillede heller ikke spørgsmålet om at erstatte geopolitik og krig med en ny fremgangsmåde inden for globale relationer. Så i denne betydning levede G20-topmødet slet ikke op til det, den burde have opnået.

Alligevel kom der et meget positivt resultat ud af topmødet – ja, faktisk et gennembrud for strategisk fremskridt – for det meste som et resultat af en række bilaterale møder, der skaber historie, på sidelinjerne af topmødet, især det produktive møde mellem den amerikanske præsident Donald Trump og den russiske præsident Vladimir Putin – på trods af alle bestræbelser fra Det britiske Imperiums og dets amerikanske allieredes side på at forsøge at forhindre det i at ske.

Det er sædeles signifikant, at det russiske nyhedsbureau, TASS, valgte at udgive Schiller Instituttets præsident, Helga Zepp-LaRouches vurdering mht. mødet mellem de to præsidenter, i en artikel med titlen, »Ekspertvurdering: Det lykkedes ikke antirussisk kampagne i USA at blokere for et succesfuldt møde mellem Putin og Trump«, og som understregede Zepp-LaRouches

vurdering, der lød, at de to præsidenter »har overensstemmende synspunkter mht. deres ikke-accept af krige og interventioner og indblanding i andre landes anliggender«.

Enig i Zepp-LaRouches synspunkt, sagde ruslandsekspert og fremtrædende historiker, Stephen Cohen, til Fox Tv, at den overskrift, han ville give Trump-Putin-mødet, er: »En potentielt ny, historisk detente og et anti-koldkrigspartnerskab indledtes af Trump og Putin; imidlertid optrappes bestræbelser på at sabotere det«. Cohen sagde, Trump havde været »politisk modig«, og at »i dag blev vi muligvis vidne til, at præsident Trump voksede frem som en amerikansk statsmand«.

Under en diskussion med medarbejdere i dag mindede Helga Zepp-LaRouche om, at Trump og Kinas Xi Jinping havde holdt et meget succesfuldt møde på Mar-a-Lago tilbage i april måned; og at der umiddelbart forud for G20-topmødet havde været et strategisk møde mellem Xi Jinping og Putin i Moskva, som af begge sider blev karakteriseret som årets vigtigste, diplomatiske begivenhed og beskrev relationen mellem deres to lande som den bedste nogensinde. Nu har der, sagde Zepp-LaRouche, været et meget lovende, første møde mellem Trump og Putin. Så hvis disse tre præsidenter virkelig kan arbejde sammen, vil verden bevæge sig et gigantskridt fremad, og bort fra afgrunden og i stedet i retning af et nyt paradigme.

Der er selvfølgelig meget mere arbejde, der skal gøres. Det britiske Imperium må stadig overvindes. Man kan trygt stole på, at flokken på Wall Street og i City of London – samt deres bydreng i det Demokratiske Partis Obama-lejr, og også de Republikanske neokonservative – vil gå bersærk over deres mislykkede forsøg på at standse Trump-Putin-topmødet, og vil optrappe deres kampagne for at vælte Trump-administrationen. Der er faren for fremprovokerede krige på utallige scener over hele planeten. Men sejr er i sigte.

Zepp-LaRouche opfordrede den internationale LaRouche-bevægelse

til at optrappe kampagnen for at sætte disse spørgsmål på dagsordenen, som G20-topmødet officielt undlod: nemlig LaRouches Fire Love, og at USA og Europa officielt fuldt og helt tilslutter sig Bælte & Vej Initiativet. Få folk til at støtte op omkring os, som kilden til de afgørende ideer, der driver denne udvikling fremad.

Foto: Præsidenterne Trump og Xi på G20-topmødet i Hamborg, Tyskland, 8. juli, 2017. (photo realdonaldtrump/instagram)

Ruslands TASS bringer artikel om Helga Zepp-LaRouche: Det mislykkedes for anti-russisk kampagne i USA at blokere for succesfuldt Putin/Trump-møde

9. juli, 2017 – En artikel den 8. juli af TASS-korrespondent Ivan Pilshchikov er helt dedikeret til at præsentere Schiller Instituttets præsident, Helga Zepp-LaRouches »ekspertvurdering« af mødet den 7. juli i Hamborg, Tyskland, mellem Putin og Trump. Artiklen, der følger nedenfor i sin helhed, har følgende understregende indledning: »Leder af Schiller Instituttet mener, den russiske og den amerikanske præsident 'har overensstemmende synspunkter mht. deres ikke-accept af krige og interventioner og indblanding i andre landes anliggender'.«

NEW YORK, 8. juli /TASS-korrespondent Ivan Pilshchikov/.

Den russiske præsident Vladimir Putins første møde med sin amerikanske kollega Donald Trump gik ekstremt godt, på trods af den igangværende, anti-russiske kampagne i USA, og det rejser håbet om et faktisk samarbejde mellem Moskva og Washington. Helga Zepp-LaRouche, præsident for det internationale Schiller Institut, der beskæftiger sig med politiske og økonomiske spørgsmål, udtrykte denne mening i en samtale med TASS' korrespondent.

Et gennembrud i relationer

»Jeg mener, dette er et seriøst gennembrud, i betragtning af situationen gennem de seneste seks måneder«, sagde hun og forklarede, at hun mente den konstruerede skandale i USA, pisket op omkring beskyldninger om russisk indblanding i det amerikanske præsidentvalg i 2016. Zepp-LaRouche understregede, at medierne og den nye amerikanske leders politiske modstandere havde lanceret disse bestræbelser med ét formål: at gøre det umuligt for Trump at gennemføre sit kampagneløfte om at forbedre relationer med Rusland.

Blandt de vigtigste resultater af mødet pegede lederen af Schiller Instituttet på den opnåede aftale om en våbenstilstand i det sydvestlige Syrien, udnævnelsen af Kurt Volker til USA's særlige repræsentant mht. Ukraine og udvekslingen af synspunkter om Nordkorea, såvel som også udsigterne for samarbejde om terrorbekæmpelse og om cybersikkerhed.

»Hvis de to største atommagter begynder at drøfte disse spørgsmål, er det et gigantisk skridt fremad for fredsbevaring«, understregede hun.

Overensstemmende synspunkter

Zepp-LaRouche mener, at mødet fortjener at blive set som positivt for begge sider. »Det havde været bedre, om de var mødtes tilbage i januar. Men det blev udsat pga. denne anti-russiske kampagne i USA«, bemærkede hun. Schiller Institut-

præsidenten understregede, at »hvis forståelse på et personligt plan er blevet etableret mellem de to ledere af de to stærkeste atommagter, betyder det, at mødet var meget succesfuldt«.

Hun observerede, at det helt klart fremstår, at Trump og Putin »har overensstemmende synspunkter mht. deres ikke-accept af krige og interventioner, indblanding i andre landes anliggender og organiseringen af 'farvede revolutioner'. De er begge fremragende ledere, på trods af bestræbelserne fra de førende, vestlige mediers side på at fremstille tingene anderledes«, understregede eksperten.

En stor 'Trojka'?

Zepp-LaRouche mener, at der er flere faktorer, der giver grund til håb om, at, med Trump i embedet, »vil der blive positivt samarbejde blandt de tre vigtigste lande – Rusland, Kina og USA«. Hun sagde, at dette især indikeres af den amerikanske præsidents positive møder med Putin i Hamborg og med Kinas formand Xi Jinping i april på Trumps Mar-a-Lago ferieresort i Florida.

»Vi kan ikke løse alle nutidens problemer på basis af gamle modeller«, understregede Zepp-LaRouche. Hun bemærkede, at de trilaterale relationer mellem Moskva, Beijing og Washington, inklusive om økonomiske og sikkerhedsmæssige spørgsmål, kunne blive det »nye paradigme«.

Schiller Instituttet er en del af Lyndon LaRouches internationale bevægelse, der er fortalere for en tilnærmelse mellem USA og Rusland og de andre medlemslande i BRIKS (Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika).

I december 2016 lagde aktivister fra Schiller Instituttet blomster ved det Russiske Generalkonsulat i New York til minde om ofrene for Tu-154-flystyrtet og sang den russiske nationalsang foran indgangen til bygningen. I januar holdt de en ceremoni til minde om dem, der døde i flystyrtet, ved

Tårmonumentet af kunstneren Zurab Tsereteli, i Bayonne, New Jersey.

(Oversat til engelsk for Schiller Instituttet fra russisk: <http://tass.ru/mezhdunarodnaya-panorama/4399522>)

Putins pressekonference på G20 understreger, hans møde med Trump var en god begyndelse for at forbedre relationer, og fremskridt om Syrien

9. juli, 2017 – Den russiske præsident Vladimir Putin holdt en vidtrækkende pressekonference ved slutningen af G20-topmødet i Hamborg den 8. juli. Under pressekonferencen besvarede han spørgsmål om sit lange, bilaterale møde med den amerikanske præsident Donald Trump, hvem han beskrev som »en person, der er nede på jorden og meget direkte«, og som »analyserer tingene ret hurtigt«. Putin sagde, at »Jeg mener, at, hvis vi opbygger vore relationer i samme ånd som vores møde i går, er der god grund til at mene, at vi vil kunne genoplive, i det mindste delvist, det niveau af interaktion, vi har brug for«. Forespurgt, om de russisk-amerikanske relationer kan trækkes ud af den dybe krise, sagde Putin: »Det håber jeg meget, og det ser for mig ud, som om vi har opbygget visse forudsætninger for dette.«

Om det berygtede spørgsmål om angivelig russisk »indblanding«

i det amerikanske præsidentvalg, erklærede Putin: »Den amerikanske præsident spurgte mig direkte om dette spørgsmål, og vi drøftede det. Og dette var ikke et enkelt spørgsmål, der var mange, og han brugte meget opmærksomhed på dette spørgsmål. Ruslands holdning er velkendt, og jeg gentog den. Der er ingen grund til at tro, at Rusland blandede sig i den amerikanske valgproces ... Jeg besvarede alle hans spørgsmål så langt, jeg kunne. Jeg tror, han skrev sig det bag øret og var enig. Men, det ville være bedre, hvis I spurgte ham om, hvad han mener om det.«

Putin kom stærkt ud med det opnåede fremskridt mht. Syrien er erklærede, at aftalen om den sydlige deeskaleringszone »er et af de gennembrud, vi har gjort i vores arbejde med præsident Trump. Dette er et reelt resultat af samarbejde, inklusive med USA ... Det faktum, at aktive, militære operationer er ophørt; det faktum, at vi nu drøfter deeskaleringszoner, er et enormt skridt fremad«.

(Længere uddrag af Putins pressekonference vil følge som dokumentation, -red.)

Bryd jorden og få skovlene i gang, Nu!

Leder fra LaRouche PAC, 8. juli, 2017 – Gårsdagens møde mellem præsidenterne Trump og Putin var et gennembrud. Som Helga Zepp-LaRouche i dag sagde, »de to gamle ræve overlstedede alle andre«.

Udenrigsminister Tillersons pressebriefing i går var ligefrem.

Han begyndte med Syrien, hvor de to sider netop var nået frem

til en aftale om en våbenstilstand i den sydlige del som en begyndelse hen imod yderligere samarbejde dér – et samarbejde, som de to præsidenter længe diskuterede.

Derudover har USA, på anmodning af præsident Putin, udnævnt en Særlig Repræsentant for Ukraine.

Med hensyn til det obligatoriske spørgsmål om (den falske påstand om) russisk indblanding i de amerikanske valg sagde Tillerson, at de havde diskuteret det, »Men jeg mener, at det, som de to præsidenter korrekt fokuserede på, er, hvordan går vi frem, hvordan går vi videre frem herfra. Men det står ikke klart for mig, at vi nogensinde vil komme overens om en løsning, vi er enige om, om dette spørgsmål [valgene], mellem de to nationer.

Så spørgsmålet er, hvad gør vi nu? Og jeg mener, at relationen – og dette gjorde præsidenten meget klart – er for vigtig, og det er for vigtigt til ikke at finde en vej, vi kan gå frem ad ...«

Tillerson var ganske veltalende omkring mødets overordnede karakter.

»Med hensyn til karakteren af de 2 timer og 15 minutter, så lad mig først sige – mødet var meget konstruktivt. De to ledere, ville jeg sige, kom meget hurtigt i kontakt med hinanden. Der var en meget klar, positiv kemi imellem dem. Jeg mener, igen – og jeg tror, det positive, jeg observerede – og jeg har haft mange, mange møder med præsident Putin før – er, at der ikke var en masse gentagelse af tidligere retstvist. Jeg mener, begge ledere føler, at der er mange ting i fortiden, som vi begge er utilfredse med. Vi er utilfredse, og de er utilfredse.

Jeg mener, at perspektivet hos dem begge var, at dette er en virkelig vigtig relation. De to største atommagter i verden. Det er en virkelig vigtig relation. Hvordan begynder vi at få dette til at fungere? Hvordan lever vi med hinanden? Hvordan

arbejder vi med hinanden? Vi må simpelt hen finde en vej at gå frem ad. Og jeg mener, at dette blev – dette blev udtrykt om og om igen, utallige gange, af begge præsidenter, mener jeg, dette stærke ønske.

Det er i dag en meget kompliceret relation, fordi der er så mange spørgsmål på bordet. Og én af grundene til, at det tog så lang tid, mener jeg, er, at, da de først mødtes og ret hurtigt lærte hinanden at kende, var der så meget at tale om – alle disse spørgsmål. De kom stort set ind på alt, i en eller anden grad. Og jeg mener, der var et sådant niveau af engagement og ordvekslinger, og ingen af dem ønskede at stoppe. Jeg måtte minde præsidenten [om tiden] flere gange, og folk stak hovedet inden for døren. Og jeg tror sågar – de sendte førstedamen [Melania Trump] ind på et tidspunkt for at se, om hun kunne få os ud derfra, men det virkede heller ikke. (Latter.)«

Spørgsmål: »Er det rigtigt?«

Tillerson: »Men – ja, det er sandt. Men det var ...«

Spørgsmålet: »Hvad var tidsplanen?«

Tillerson: »Jamen, vi fortsatte en time endnu efter hun var kommet ind. (Latter) Så det lykkedes helt klart ikke for hende.

Men jeg mener – det, jeg har beskrevet for jer, de 2 timer 15 minutter, det var et ekstraordinært møde. Jeg mener, der er simpelt hen – der er så meget for os at tale om. Og det var en god begyndelse. Jeg vil fortælle jer, at vi brugte meget, meget lang tid på Syrien, med en lang, detaljeret ordveksling om den aftale, vi havde indgået i dag – det blev annonceret – men også, hvor vi går hen, og at forsøge at få langt større klarhed over, hvordan vi ser dette udspilles, og hvordan Rusland ser det udspilles, og hvor ser vi ens på det, og hvor er vi uenige, og har vi de samme mål i tankerne.

Og jeg vil sige, at, i det store og hele, så er vore mål nøjagtig de samme. Hvordan vi kommer frem til det, har vi hver vores syn på. Men der er meget mere ensartethed dér, end der er uoverensstemmelser. Så vi ønsker at bygge på ensartethed, og vi brugte meget tid på at tale om de næste skridt. Og dér, hvor der er uoverensstemmelser, har vi mere arbejde mht. at komme sammen og forstå. Måske har de den rette fremgangsmåde, og vi har den forkerte.

Så der blev brugt meget tid på Syrien, fordi der har været så meget aktivitet omkring det.«

Der kunne siges meget mere om implikationerne af dette møde, og vi (LaRouche PAC's Nyhedstjeneste for abonnenter, -red.) rapporterer om noget af det i dagens nyheder. Men det, vi allerede har sagt, turde være rigeligt til at lægge legitime tvivl i bero.

Hvor går vi hen herfra? Svaret er, at vi må gribe dette svangre øjeblik for at bryde jorden mht. de store arbejder og infrastrukturprogrammer, der er presserende nødvendige i USA's »Helvedessommer« med nedlukning af transportinfrastruktur for at udføre reparationer – og sandsynligt kaos – der efter planen begynder denne mandag, den 10. juli. Faktisk begyndte det tidligere, sidste torsdag aften, med en afsporing på Penn Station – den tredje siden marts.

En overhængende, ny finanskrise går hastigt frem for atter at slå til. Og de »glemte mænd og kvinder«, der udgjorde udslaget ved præsidentvalget i 2016, slår fortsat sig selv ihjel – eller, som Bill Clinton udtrykte det, »dør af et knust hjerte«. Bedste skøn lyder, at endnu 59.000-65.000 døde af narkooverdosis alene i 2016 – det er flere end de 58.000 amerikanske soldater, der døde under hele Vietnamkrigen. Føj hertil omkring 100.000 alkoholrelaterede dødsfald og titusinder af deciderede selvmord.

Vi må drage fordel af aktuelle omstændigheder – af vore

internationale muligheder, og af den første fornuftige, siddende amerikanske præsident i dette århundrede – og gå til omgående handling for at smadre cyklussen med inertie og modløshed, noget i retning af det, Franklin Roosevelt og Harry Hopkins gjorde i 1933 under en krise af en mindre størrelsesorden. Vi må omgående tage det første spadestik i de massive programmer for infrastruktur og jobs, der er så påtrængende nødvendige. Det kan én enkelt mand ikke gøre – selv ikke, hvis han er præsident.

»Det nye navn for fred er økonomisk udvikling«

**Helga Zepp-LaRouches
hovedtale til
Schiller Institutets m. fl.
Konference,
Mad for Fred, New York, 7.
juli, 2017. (PDF)**

Det er bestemt sandt, at tiden for den unipolære verden er forbi, men multi-polaritet er stadig ikke løsningen, for det indbefatter stadig geopolitik, der var årsag til to verdenskrige i det 20. århundrede, og denne geopolitik er stadig i operation, i Nordkorea, i Syrien og i Ukraine.

Vi må derfor finde et højere niveau. Vi må få verden frem til at blive det, præsident Xi Jinping altid kalder »et samfund

for menneskehedens fælles fremtid«. Et stort skridt i denne retning kunne være mødet mellem præsident Trump og præsident Putin, der mødes i dag for første gang som præsidenter. Dette er selvfølgelig et meget vigtigt skridt, for mellem præsident Trump og præsident Xi Jinping er der allerede etableret en meget positiv relation, så det er meget, meget afgørende, hvad der kommer ud af Trump-Putin-mødet. For de spørgsmål, vi må løse, er presserende og dramatiske.

Download (PDF, Unknown)

Videoklippen med Helgas tale kan ses her, start 15:45 min.:

»Det nye navn for fred er økonomisk udvikling«.

**LaRouche PAC Internationale
Webcast,
7. juli, 2017**

Vært Matthew Ogden: Jeg vil gerne indlede med at fortælle vore seere, at, i dag er en meget historisk dag. Vi har endnu ikke fået de fulde rapporter om alt, der er sket; men vi har i dag set to meget vigtige konferencer, der finder sted, mens vi taler. Én af dem er naturligvis G20-topmødet i Hamborg, Tyskland, og den anden er konferencen (Schiller Instituttet,

Kinesisk Energifond, Fonden for Genoplivelse af Klassisk Kultur), der finder sted i New York her i USA. Sidstnævnte er selvfølgelig konferencen med den meget passende titel, »Mad for Fred; Mad for Mennesker; Mad for Tankerne. Det nye navn for fred er økonomisk udvikling«; der, som jeg sagde, er sponsoreret i fællesskab af Schiller Instituttet, Kinesisk Energifond og Fonden for Genoplivelse af Klassisk Kultur. Vi vil i aftenens show vise videoen med Helga Zepp-LaRouches hovedtale på denne konference.

Men før vi kommer til det, så finder dagens anden, potentielt verdenshistoriske begivenhed sted på sidelinjerne af G20-topmødet i Hamborg, Tyskland. Selve G20-topmødet er relativt betydningsløst, sammenlignet med det langt vigtigere og større møde mht. potentiel signifikans, der fandt sted lidt tidligere i dag, mellem præsident Trump fra USA og præsident Putin fra Rusland. Og dette er, som jeg sagde, langt større mht. dets potentielle signifikans. Dette var muligheden for, at præsident Putin og præsident Trump kunne have deres første, regulære møde ansigt til ansigt. Ifølge nyhedsrapporteringer varede dette topmøde – der, som jeg sagde, var den første mulighed for disse to præsidenter at mødes ansigt til ansigt – over to en halv time. Det var kun meningen, mødet skulle vare 30 minutter; men det faktum, at det fortsatte så lang tid – 2,5 time – er allerede og i sig selv et meget potentielt godt tegn. Det er tydeligvis en lovende udvikling; og uanset indholdet af denne drøftelse – som bestemt vil være meget signifikant; men, uanset dette, så varslers muligheden for USA's og Ruslands præsidenter at mødes ansigt til ansigt, og at skabe en direkte, personlig relation, godt for fred og stabilitet for hele verden, men også for relationerne mellem disse to lande og for skabelsen af en sund relation uden andres mellemkomst mellem disse to verdensledere. Og på trods af alle forsøg i de seneste uger på at sabotere potentialet for dette møde, så holdt det, og det fandt sted. Vi har endnu ikke modtaget de fulde rapporter om drøftelserne.

Vi ved, at der kun var seks personer, der deltog; så dette var en meget personlig mulighed for Trump og Putin til at udvikle denne form for arbejdsrelation. Mødet bestod af USA's udenrigsminister Rex Tillerson, Ruslands udenrigsminister Sergei Lavrov, de to tolke – den russiske og den engelske – og så selvfølgelig, de to præsidenter. Dette blev tilsyneladende gjort for at gøre det muligt for diskussionen at være meget åben, meget fri, og meget fokuseret på at maksimere det positive potentiale, som denne historiske mulighed bød på. Selve mødet indledtes med korte bemærkninger fra begge præsidenter til pressen, der fik lov at komme ind i lokalet lige i begyndelsen. Der var fotomuligheder, mens de trykkede hinanden i hånden, og de sagde, at de begge så frem til en meget grundig og positiv diskussion. Trump sagde det følgende:

»Præsident Putin og jeg har diskuteret forskellige ting, og jeg synes, det går meget godt. Vi ser frem til, at der vil ske en masse positive ting for Rusland og for USA, og for alle andre berørte.«

Dernæst fulgte præsident Putin op på disse bemærkninger:

»Vi har talt sammen over telefon, men telefonsamtaler er afgjort aldrig nok. Jeg håber, at, som De sagde«, med henvisning til præsident Trumps bemærkninger, »vore møder vil give positive resultater.«

Dette møde mellem de to præsidenter fulgte efter et timelangt møde tidligere på dagen mellem udenrigsministrene Tillerson og Lavrov, hvor de, iflg. rapporter, diskuterede potentialet for en antiterror-koalition mellem Rusland og USA; med nogle detaljer mht. situationen i Syrien og præsident Assad. Nogle af detaljerne i denne foreslåede plan blev afsløret i pressen i går og i dag. Planen inkluderede såkaldte »sikre zoner« og tilsyneladende også en aftale om at gøre det muligt for præsident Assad at forblive ved magten; men dernæst at gå frem med en diplomatisk løsning på situationen dér. Men der er heller ikke blevet rapporteret eller afsløret nogen detaljer

om dette møde mellem udenrigsministrene Lavrov og Tillerson. Men det anses selvfølgelig generelt som forberedelse til drøftelserne mellem Trump og Putin.

Bortset fra det, så har G20-topmødet været temmelig domineret af meget voldsomme protester og aktivitet fra uropolitiet uden for topmødet i Hamborg; og, på selve topmødet, af diskussioner om frihandel og klimaforandring. Men betydningen af de bilaterale møder, der finder sted på sidelinjerne, er naturligvis langt vigtigere end nogen diskussion, der finder sted på selve G20-møderne. En positiv indikation er imidlertid, at der tydeligvis er gang i noget mht. relationen mellem Tyskland og Kina. Helga Zepp-LaRouche sagde, da vi talte med hende for ca. 30 min. siden, at hun ser noget meget positivt, der finder sted i retning af kinesisk-tysk samarbejde om Afrikas udvikling. Kinas præsident Xi Jinping benyttede lejligheden af sit besøg i Tyskland for at deltage i dette G20-topmøde, til at få et regulært møde med Tysklands kansler Angela Merkel, og hvor de underskrev en aftale om i fællesskab at bygge et vandkraftværk i Angola. Under den fælles pressekonference efter mødet sagde Xi Jinping:

»Vi fejrer i år 45-året for relationen mellem Tyskland og Kina. Det er en succeshistorie. Vi står nu over for en ny begyndelse, hvor vi har brug for nye gennembrud.«

Helga Zepp-LaRouche sagde:

»Dette er tydeligvis begyndelsen til noget, der potentielt er meget positivt mht. de bilaterale relationer mellem Tyskland og Kina, men også mht. den idé, at Tyskland spiller en meget positiv rolle med at deltage i de udviklingsprojekter, som Kina allerede bygger i Afrika.«

Xi sagde, at Kina er parat til at gå sammen med Tyskland for at konsolidere den gensidige tillid mellem de to lande; opbygge mere konsensus og fremme samarbejde og forbundethed (konnektivitet).

Helga Zepp-LaRouches analyse af dette var, at der tydeligvis var åbnet op for noget; og dette kommer i hælene på Bælte & Vej Forum, der fandt sted i Beijing i midten af maj. Selv om Tyskland ikke spillede noget særlig positiv eller aktiv rolle på dette forum, så sagde Helga, at,

»De er tydeligvis ikke så dumme, at de ikke kan se, hvad vej vinden blæser. Hvis de ikke springer med på vognen nu, vil de blive efterladt i mørket. Udviklingen af Afrika er tydeligvis en mulighed for Tyskland og andre lande i hele verden til at deltage i disse fordelagtige tredjeverdensrelationer med Kina og de afrikanske nationer.«

Én meget interessant udvikling på denne front er et andet topmøde, der finder sted samtidig med G20-topmødet i Tyskland, og det er Schiller Institut/Kinesisk Energifond-konferencen, der finder sted i New York City. Dette er et topmøde under den Afrikanske Union; og hovedtalen på dette topmøde blev holdt af FN's vicegeneralsekretær, en kvinde ved navn Amina Mohammed, der er tidligere nigeriansk regeringsminister. I sine bemærkninger til denne konference under den Afrikanske Union kom hun med en meget vigtig henvisning til den rolle, som Kina spiller gennem Bælte & Vej Initiativet for at bringe udvikling til det afrikanske kontinent. Hun opmuntrede alle nationerne i den Afrikanske Union til at »benytte sig« af denne massive, kinesiske regeringsinvestering og infrastrukturprojekter, der har gjort det muligt for disse lande at begynde at bevæge sig, med spring fremad, forbi den tvungne tilbagestående, der var blevet dem påtvunget gennem århundreders kolonialisme og imperiepolitik. I sin tale roste Amina Mohammed *»Kinas Bælte & Vej Initiativ, der tilsigter at bygge en Ny Silkevej, bestående af havne, jernbaner og veje for at udvide handelskonnektivitet i hele Asien, Afrika og Europa«*, iflg. nyhedsrapporteringer. Hun sagde, *»Dette er en mulighed for ikke alene at give alternativer for at gøre skydevåbnene tavse for vort folk, men en mulighed, der vil bevare vore aktiver – både menneskelige og naturlige – på kontinentet og bygge vort*

i morgen, i dag.« Dette er en meget vigtig bemærkning fra FN's vicegeneralsekretær, og vi ved, at Antonio Guterres, FN's generalsekretær, havde meget positive bemærkninger, som han udtalte om Bælte & Vej Initiativet på tærsklen til Bælte & Vej Forum i Beijing.

Dette fører os direkte til den konference, der finder sted, mens vi taler, i New York City. Denne konference, der fandt sted parallelt med et møde i FN om sikkerhed for fødevareforsyning og bæredygtighed i landbruget, blev adresseret i fællesskab af Helga Zepp-LaRouche – og vi vil afspille hendes bemærkninger om et øjeblik – men også af Patrick Ho, der er viceformand for Kinesisk Energifondskomiteen. Han havde netop talt i FN sammen med en meget stor kinesisk delegation af kinesiske landbrugseksperter, den foregående dag, i går. Han holdt en tale, der stemte meget godt overens med den tale, han holdt tidligere på dagen på denne begivenhed i New York, sponsoreret af Schiller Instituttet. Den tale, han holdt, var – iflg. rapporter – en meget anti-Malthus-tale om potentialet for en hurtig udvikling af bæredygtigt landbrug, for at brødføde den konstant voksende befolkning på denne planet. Noget, der naturligvis direkte tilbageviser argumentet i Malthus-traditionen, og som er kommet fra Det britiske Imperium så længe. Men med de rapporter fra denne konference, der stadig finder sted, mens vi taler, så er der 175 deltagere; diplomatiske delegationer fra diverse lande i hele verden via deres konsulater i New York City; aktivister, der deltager; folk fra diverse colleges i omegnen af New York City; og den officielle repræsentation fra den kinesiske delegation og fra en landbrugsdelegation, der er kommet tilrejsende fra USA's Midtvesten. Denne konference åbnedes med bemærkninger fra den tidligere borgmester af Muscatine, Iowa, som personligt overbragte hilsner til konferencen; men dernæst gav han deltagerne på konferencen en slags lektion i baggrundshistorien om, hvorfor Iowa-Kina-porten er så afgørende for amerikansk-kinesiske relationer. Meget af dette

drejer sig om præsident Xi Jinpings personlige relation til staten Iowa og byen Muscatine pga. hans interesse for landbrugsmetoder i USA i den tid, hvor Xi Jinping var provinsguvernør i Kina. Han havde således et personligt bånd til staten Iowa, men også til den tidligere guvernør Terry Branstad, der nu er USA's ambassadør til Kina. Efter borgmesteren af Muscatines bemærkninger holdt Patrick Ho sin tale; og dette efterfulgtes så direkte af Helga Zepp-LaRouches hovedtale.

Jeg vil nu gerne give jer lejlighed til selv at høre de bemærkninger, som Helga Zepp-LaRouche kom med til denne konference, og som fik en meget varm modtagelse og bragte hele diskussionsniveauet op på et meget højt niveau mht. de muligheder, der ligger forude, for at konsolidere dette Nye Paradigme i internationale relationer; især med muligheden for fuldt og helt at bringe USA ind i en deltagelse i den Nye Silkevej.

Her følger Helga Zepp-LaRouches bemærkninger:

(Her følger resten af webcastet på engelsk).

HELGA ZEPP-LAROUCHE

: Dear conference participants, I feel very honored to address you, even if it is by video, because I think we are all aware that we are involved in the historically, extremely important process of trying to improve the relationship between the United States and China, in the context of the Belt and Road Initiative. This is especially important in the area of agriculture and food production, because this is an extremely urgent question. Because, while at the G20 meeting in Hangzhou last year, China and all the other participating nations

devoted

themselves to eradicate poverty by the year 2020, we have not yet

reached that goal. Just a couple of days ago, the UN Food and Agriculture Organization put out a report that world hunger is on

the rise, and that the situation, especially in Yemen, is terrible: Half or more of the population is in acute danger of starvation; but also in Nigeria and South Sudan and many other areas, the situation is worsening.

Well, today, there is also the G20 summit in Hamburg, and the outcome will be a surprise, either way, because until last year's G20 in Hangzhou, which was very harmonious and characterized by a great optimism for the future of mankind, this

time the tensions are very high. In the last couple of days however, there was a sort of prelude in the form of a summit between President Putin and President Xi Jinping in Moscow, which

was really extremely important, and both characterized it as the

most important event of the year for their nation. They deepened

the strategic partnership, they established an even deeper level

of their personal friendship, and they declared that the time of

the unipolar world is over, because of the strategic partnership, especially.

This is certainly true, that the time of the unipolar world is over, but multi-polarity is still not the solution, because it

implies still geopolitics, which was the cause of two world wars

in the 20th century, and this geopolitics is still in operation,

in North Korea, in Syria, in Ukraine.

We must therefore find a higher level. We must get the world to what President Xi Jinping always calls "the community for a shared future of humanity." One big step in that direction could

be the meeting President Trump and President Putin, who are meeting today for the first time as Presidents. Obviously, this

is a very important step because, between President Trump and President Xi Jinping, a very positive relationship has been established already, so whatever comes out of this Trump-Putin meeting is very, very crucial. Because the questions we have to

solve are urgent and dramatic.

The food crisis, the hunger crisis which I mentioned is only a symptom of the fact that the old economic model is not functioning any more. We are sitting on a powder-keg crisis which

erupted in 2008, which could come back with a vengeance, only much, much worse. Because even a slight increase in the interest

rate, moving away from quantitative easing could lead to a blowout of the corporate debt. Now, the firms which got the zero

interest rate liquidity from the central banks, the quantitative

easing, used this money, not to invest in productive investment,

but for so-called financial engineering by buying up their own stocks to make it look better on the books, having more nominal

value but also increasing the corporate debt which could now could blow out if there is an increase in the interest rate.

And that is only one aspect of the systemic crisis which we still have. The other one is the so-called level 3 derivatives which many European and other banks are sitting on. Level 3 derivatives are those, which no market ... because you can't

sell

them, and the banks still keep them as assets, which really is a

sort of mega-fall [ph 5.03].

So the problem is that just yesterday, the fourth largest bank in Italy was taken over by the government, and combined with

a bail-in, whereby the customers could only sell their bonds and

stocks at 18 cents to the euro, and that is a threat which is hanging over the entire banking system.

Now, what could be done to solve that? Well, let's look at one other aspect of the crisis: Just a couple of days ago, in one

single day, 80,000 refugees arrived from Libya in little boats,

being picked up by NGOs in Italy. Eighty thousand people in one

day overstretches the capacity of any country, and Italy has already taken in so many million people. So when they requested

that other countries located on the Mediterranean like Spain and

France should also take some of these refugees, these countries

rejected that.

Now that obviously shows there is no unity in the European Union on this question.

Now how could you address this whole series of problems?

What should actually be on the agenda of the G20 in Hamburg?

Well, if you would put a global Glass-Steagall separation on the

agenda, doing exactly what Franklin D. Roosevelt did in 1933, by

separating the commercial banks and the investment banks, putting

the commercial banks under state protection, writing off the

non-performing the derivatives of the investment banks, and then going to a Hamiltonian credit system by setting up national banks in every country and issuing large-scale, low-interest rate credits, then we could solve the problem.

Mr. LaRouche has defined Four Laws to remedy the financial crisis and the Fourth Law is the crash program for the realization of thermonuclear fusion power. And there, the good news is that China just accomplished a major breakthrough in this respect, with its [EAST] tokomak in Hefei where they reached a so-called "steady-state H-mode operation" for 101.2 seconds. This is a major step towards the realization of thermonuclear fusion.

If such a reorganization according to these Four Laws, Glass-Steagall, national bank, credit system, crash program for fusion and space technology would be implemented, then the trans-Atlantic countries could cooperate with such banks as the AIIB, the New Development Bank, and others, together with China, and build up, for example, Africa. China is so far the only country which has done something to fight the root causes of the refugee crisis, by investing large-scale in rail lines in Africa, in dams, in power plants, in industrial parks, and in agriculture. And this is actually, the only way to solve the refugee crisis in a human way.

One promising step in this right direction is that between President Xi Jinping and Chancellor Merkel, yesterday they agreed that they will build together the hydropower complex in Angola,

and stated that that could be a model for the cooperation between

China and Germany in Africa in general.

Now, the Africans, because of what China has been doing, in building up huge industrial complexes for the first time in Africa, they have a new sense of self-confidence and they're telling the Europeans, "we don't want to have your sermons on how

we should have good governance, we want to have investments in infrastructure, in manufacture, in agriculture, as equal business partners."

Can we expect the G20 to do this, to go in this direction of a global reorganization of the financial system and then go for a

real intervention in the development of Africa? Well, I'm afraid

they will not.

But this will remain the issue which has to be accomplished.

The Four Laws of Lyndon LaRouche, and to get the United States and European countries to cooperate with China in the Belt and Road Initiative, in the New Silk Road, is, indeed, the approach

how you can tackle all problems in the world. But this conference, the Food for Peace conference is a very important step in this direction. As a matter of fact, to get the United States and China to work together on the New Silk Road perspective, in the New Silk Road spirit, is in my view the most

important aspect in this process: Because if the two largest economies can work together, I think we are on the right way to

win for all of civilization.

Therefore, let's work together to join the Chinese dream, and to revive the American dream, because the American dream needs to be revived, because it has almost been forgotten. But together, we can accomplish the dream for all of humanity.

OGDEN: So, we will have much more coverage of the conference in New York after it concludes. That was Helga Zepp-LaRouche's keynote to that conference; "Development Is the New Name for Peace". As I said, there is a very significant delegation from China which attended that conference in New York City. This just testifies all the more to the role that the LaRouche movement is playing here in the United States to being the leading mediator in terms of the relationship which is being forged between these two great countries. The idea originally came out of Lyndon and Helga LaRouche's initiative for the Eurasian Land-Bridge; and the role that the LaRouche movement played could not be any more critical in terms of making that happen, and making that into a reality. We are definitely making steps along that road, but as you heard Helga LaRouche say, it is crucial that we make some very important breakthroughs here in the United States in order to allow that to occur; including a full-scale adoption of the Hamiltonian economic program that was spelled out by Lyndon LaRouche in that Four Economic Laws. This is the prerequisite to the United States being able to accomplish the kinds of developmental miracles that China has demonstrated over the last 15-20 years. Emphatically, that begins with the restoration of Glass-Steagall. The news out of Italy with the nationalization

of Monte dei Paschi Bank just emphasizes evermore crucially how fragile the entire trans-Atlantic system is right now. We are by no means in the clear, despite the fraudulent claims that have been coming out of the Federal Reserve over the last few days. We are definitely still on the cusp of what could be a far greater crash than what we experienced in 2008. As Helga mentioned in those remarks, a lot of this is coming from the build-up in the corporate debt bubble and in other means. You still have the life expectancy crisis across the United States; you've got the opiate addiction crisis across the United States. We have some new developments in terms of the statistics in that regard that have just come in today. But this is appalling, and it could not be more urgent that this initiative be taken. We do know that there was a press availability at 1pm this afternoon in the break between the two panels at this conference in New York City. Diane Sare was representing the LaRouche movement; and as we have been told, there were some pretty significant press involvement. So, we will look forward to seeing some coverage of this conference that happened up in New York; and we'll have a much fuller report for you after that concludes. Let me just finish the broadcast here today by paraphrasing for you some remarks that Helga LaRouche had just about 30 minutes ago when we spoke with her, after she had the chance to view the proceedings of that conference and also to review some of the outcomes of the G-20 that have been occurring over the course of the daytime hours today. She said look, there are

very clearly positive developments that are occurring. We could list them, but as we've seen just today, some of these developments are very positive for the future stability [among] these three great countries – China, Russia, and India; but also in terms of the relationship for building the future. But, she said, people should be no means become complacent or satisfied. Things are very clearly moving in our direction, the direction of the ideas of a New Paradigm; but we need much bigger breakthroughs in every respect on the road towards that New Paradigm. Nothing has been consolidated. Clearly the world is inclined in that direction, and you could read into the relationship between Germany and China, saying these countries are now beginning to realize what is the dominant dynamic on this planet. But, we are by no means there yet; we have not reached the goal. There is still a long ways to go until that new reality is safely and securely consolidated. In the meantime, we have a lot of work to do; especially as we begin to realize the magnitude of the impact that the ideas of the LaRouche movement have had on world history. We also have to become very sober and clear-eyed about what this means our responsibilities are at this moment. They are on a far greater scale than we have ever had, as we reflect on the magnitude of the opportunities that these recent developments pose to us as a movement, and to humanity. She said

this – again – is no time for complacency; everything can fall into place. Or, everything could fall apart.

So, I think that's a very active picture of a very rapidly changing world situation, as we have it right now. These simultaneous summits – the G-20 in Germany and the conference that's happening in New York – I think are very important crossroads; a very important conjunctural turning point in terms

of the opportunity for consolidating this vision of a new relation between the great powers on this planet. We have yet to, I think, have the full report of what has come out of both of

these two summits. So, on that note, I would like to encourage

you to please stay tuned to the LaRouche PAC website, because we

will definitely have an analysis and a full reading on what has

come out of the events as they've proceeded today. I can let you

know that as we look forward to next week, the Monday update on

this website, our regular Monday afternoon Policy Committee show,

will feature an interview with Bill Jones, who is the *EIR* Washington bureau chief and has accompanied Helga Zepp-LaRouche

on many of her trips to China over the recent few months and years. So, we've invited Bill Jones to come into the studio to

give his exclusive view and perspective on what the outcome of these events over this weekend will have been as we reach the beginning of next week. So, we encourage you to tune in again for our show here next Monday, and in the meantime, stay tuned to

larouchepac.com and we'll be sending out updates as we get them.

Thank you for watching here today, and please stay tuned.

»Alt kan falde på plads, eller kunne falde fra hinanden« – Topmøde mellem Trump og Putin fredag er historisk vendepunkt

Leder fra LaRouche PAC, 6. juli, 2017 – Med det planlagte topmøde fredag, der nærmer sig, mellem præsidenterne Trump og Putin, er der et stort potentiale for et brud, væk fra det britiskorkestrerede fremstød for at sabotere samarbejde mellem Rusland og USA. Men, som Helga Zepp-LaRouche i dag advarede om, så er der imidlertid ingen tid at spille på selvtilfredshed –

»Alt kan falde på plads, eller kunne falde fra hinanden«.

Situationen i Nordkorea drives helt ud på randen, og skylden lægges på Kina, alt imens briterne fabrikerer *fake-news* om et kemisk angreb i Syrien, hvor skylden lægges på russerne! Vi har spørgsmålet om krig eller fred liggende lige foran os!

Briterne og de neokonservative i både det Republikanske og Demokratiske parti i USA, med de løgnagtige medier som heppekor, ønsker at bringe USA tilbage til Obamas kurs mod krig med Rusland og Kina. Niveauet af kampagnehysteri og desperation for at bringe præsidenten til fald blev i dag

udstillet under pressekonferencen mellem præsident Trump og den polske præsident Andrzej Duda, der fandt sted efter deres møde i Warszawa, og hvor en reporter forsøgte at lægge en fælde for Trump og sagde: »Svar ja eller nej; blandede Rusland sig i det amerikanske valg?« Trump levede op til situationen og sagde, i parafrase: »Det kunne have været Rusland, og det kunne have været andre lande. Jeg mener, det har fundet sted i mange år.«

Trump nævnte ikke eksplicit briterne, men han er selvfølgelig helt bekendt med det platte dossier, fuld af løgn, som blev udarbejdet af den britiske MI6-agent, Christopher Steele (på lønningslisten over britiske aktiver hos både det Republikanske og Demokratiske parti, og måske også hr. Comeys FBI), og som fremstiller Trump som russernes naive tåbe, der bliver afpresset og kontrolleret af Putin.

Presset af den afsporede journalist, der sagde, at det amerikanske efterretningssamfund direkte placerede det på russerne, svarede Trump, helt korrekt, at efterretningssamfundet og journalistens reporter-kolleger for nylig var blevet afsløret i at bringe falske nyheder til torvs med deres påstand om, at »alle 17 amerikanske efterretningstjenester var enige i«, at det var russerne; og at medierne var blevet tvunget til at indrømme, at de havde taget fejl med hensyn til denne og flere andre falske nyhedshistorier om Rusland. »Husker I Irak?«, spurgte Trump. »Alle var enige om, at Irak besad masseødelæggelsesvåben, 100 % enige, og det var forkert, og vi endte i ét eneste stort rod.«

Udenrigsminister Tillerson, på vej til G20-mødet, der begynder fredag, sagde til pressen, at det vigtigste på topmødet mellem Trump og Putin fredag »er at få en god diskussion mellem præsident Trump og præsident Putin om det, de begge ser som arten af denne relation mellem vore to lande«. Han bemærkede, at, i Syrien, »påbegyndte vi en indsats ... for at genopbygge tillid mellem os selv og Rusland på det militære niveau, men

også det diplomatiske niveau. Jeg mener, at denne indsats tjener begge vore interesser, såvel som også det internationale samfunds generelle interesser«.

Trump vil også mødes med Xi Jinping fredag. Han har allerede offentligt erklæret, at han ønsker, at Amerika skal samarbejde med Kina om Bælte & Vej Initiativet; den Nye Silkevej. Samtidig vil en stor gruppe ledende, kinesiske landbrugseksperter tale ved et arrangement i Manhattan fredag, med Schiller Instituttet som medsponsor, sammen med også Helga Zepp-LaRouche og flere ledende, amerikanske landmænd og landbrugsfolk, om det presserene nødvendige i globalt samarbejde for at imødekomme den voksende hungersnødkrise i verden. FAO rapporterede i denne uge, at antallet af underernærede mennesker i verden atter var voksende og demonstrerede behovet for samarbejde for at udvide den videnskab og teknologi, der er nødvendig for at brødføde hver eneste borger i verden.

Trump har forpligtet sig til at afslutte krige for »regimeskifte«, arbejde sammen med Rusland om bekæmpelse af terrorisme og arbejde sammen med Kina om den Nye Silkevej. Han har også forpligtet sig til at gennemføre Glass-Steagall for at gøre en ende på Wall Streets hasardspilsoperationer og vende tilbage til Hamiltons tradition med det Amerikanske Systems dirigerede kredit til den fysiske økonomi og Det almene Vel. Vil han gøre det? De kommende dages historiske begivenheder vil på afgørende vis besvare dette spørgsmål.

Trump sønderflår russofobi og

'fake news' under pressekonference i Polen

6. juli, 2017 – Under en pressekonference i dag efter sit møde med den polske præsident, Andrzej Duda, blev Trump konfronteret af en amerikansk reporter (ikke identificeret) med et typisk 'fake-news'-spørgsmål: *»Vi De, én gang for alle, ja eller nej, definitivt sige, at russerne blandede sig i valget?«*

Trump svarede på en måde, han ikke hidtil har gjort. Først sagde han,

»Det kunne have været russerne, og det kunne have været andre lande, og det vil jeg ikke specificere. Jeg mener, det har fundet sted igennem mange år.«

Som det nu er bredt rapporteret, og som Trump meget vel ved, så var det den britiske MI6-agent Christopher Steele, der leverede dossieret, som blev brugt af Obamas CIA-chef Brennan, DNI-chef Clapper og FBI-chef Comey, uden at levere nogen beviser samtidig med, at de hævdede, at RT-artikler om Hillary Rodham Clinton og Trump på en eller anden måde viste russisk indblanding.

Trump fortsatte med sin besvarelse og sagde, at Obama var blevet briefet af CIA i september om den angivelige russiske indblanding, men ikke havde gjort noget ved det. Hvorfor, spurgte Trump? Hans folk påstår, han kvaltes, men, sagde Trump, Obama troede, Rodham Clinton ville vinde, så han gjorde ikke noget ved det.

Dernæst afbrød reporteren:

»Deres efterretningstjenester har været langt mere definitive – de siger, det var Rusland. Hvorfor vil De ikke være enig med dem og sige, at det var det?«

Dernæst trak Trump tæppet væk under hende (og hele 'fake-news' imperiet) og påpegede, at efterretningssamfundet og pressen først sagde, alle 17 amerikanske efterretningstjenester var enige i, at det var Rusland.

»Vi efterforskede det lidt, og det viste sig, at det ikke var alle 17 tjenester, det var tre eller fire, og som følge heraf måtte mange af vore landsmænd give en undskyldning og trække påstanden tilbage.«

Han gentog dernæst, at Rusland måske havde været involveret, men det var der også »andre lande og personer«, der var, og tilføjede, »Der er ingen, der ved det med sikkerhed.«

(Ordveksling mellem reporteren og Trump 17:20 min.)

<https://www.youtube.com/watch?v=FXkWv05sZ6k>

Foto: Den fælles pressekonference mellem præsident Trump og præsident Duda i Warszawa.

Bælte & Vej Fyrværkeri

Leder fra LaRouche PAC, 3. juli, 2017 – Koncerten i Carnegie Hall, New York, i slutningen af sidste uge og det efterfølgende symposium for at hædre Sylvia Olden Lees arbejde, samt den forestående konference, »Mad for Fred«, i slutningen af denne uge, udgør de to »bogstøtter«, der leverer det idémæssige lederskab og den programmatiskke direktion for det, der er i færd med at blive én af de mest dramatiske uger for internationalt diplomati i nyere historie.

For det første er der topmødet den 4. juli i Moskva mellem den russiske præsident Vladimir Putin og den kinesiske præsident Xi Jinping, med forventede resultater, der har fået begge

sider til at karakterisere mødet som »årets begivenhed«. De planlægger at konsolidere koordineringen af Kinas Bælte & Vej Initiativ med den russiskledede Eurasisk Økonomisk Union; de vil åbne nye områder for videnskabeligt samarbejde, inklusive det Arktiske Område; og de har til hensigt at arbejde tæt sammen for at bekæmpe terrorisme, narkotikahandelen og andre trusler mod global sikkerhed.

Som Helga Zepp-LaRouche bemærkede i dag, så tager Xi-Putin-topmødet form af det afgørende spørgsmål i denne strategiske kombination af begivenheder. Derimod truer G20-mødet den 7. – 8. juli i Hamborg med at blive mere et gadekarneval end et seriøst topmøde: USA's finansminister Steven Mnuchin og Tysklands finansminister Wolfgang Schäuble har gjort fælles sag i et forsøg på at bandlyse enhver diskussion af en seriøs finansreform, såsom Glass-Steagall og LaRouches Fire Love, som alene ville kunne give G20-topmødet mening og gøre den transatlantiske sektor i stand til at tilslutte sig Bælte & Vej Initiativet.

Men de såkaldte »sidelinjer« af G20-topmødet ser ud til at blive langt mere produktive end den formelle dagsorden, som Merkel-regeringen har sat for selve topmødet. Statsoverhovederne for Kina, Japan, Sydkorea og selvfølgelig USA har planlagt mange møder på sidelinjerne af topmødet. Ruslands Putin har planlagt ikke færre end 11 bilaterale møder på topmødets sidelinjer – og dette omfatter ikke hans forventede møde med den amerikanske præsident Donald Trump, det møde, der »er afgørende, og som alle har ventet på«, med Kreml-assistent Yuri Ushakovs ord.

Hvis USA, Rusland og Kina kan arbejde sammen, kommenterede Helga Zepp-LaRouche, så findes der en vej ud af den nuværende sammenbrudskrise. Dette vil kræve en desarmering af de multiple provokationer, som det bankerotte Britiske Imperium lægger i vejen for dem – fra Syrien til det Sydkinesiske Hav og til Koreahalvøen – og de må nødvendigvis adressere krisen med finanssammenbruddet, som er det Damoklessværd, der hænger

over Vesten, og det må ske gennem de eneste programmatiskke og idé-mæssige redskaber, der vil virke: nemlig dem, som Lyndon LaRouche har foreskrevet i sine »Fire Love«.

Foto: Et billede fra Hongkongs spektakulære fyrværkeriforestilling, i anledning af markeringen af 20-året for briternes overrækkelse af Hongkong til kinesisk myndighed, juni, 2017. (Telegraph/Youtube screen grab)

Moskva og Washington arbejder på et produktivt møde mellem Trump og Putin

3. juli, 2017 – I et vidtrækkende interview med reportere i dag, understregede assistent til Kreml, Yuri Ushakov, at, alt imens både præsident Trump og præsident Putin har ekstremt stramme programmer for det forestående G20-topmøde i Hamborg (start 7. juli), så er han overbevist om, at de to præsidenter vil mødes og bekræftede, at Rusland er forberedt til en diskussion om hele den bilaterale og multilaterale dagsorden, rapporterede TASS.

Fra Washingtons side mødtes under-udenrigssekretær for politiske anliggender, Tom Shannon, med den russiske ambassadør [til USA] Sergei Kislyak »for at følge op på nylige samtaler mellem udenrigsminister Rex Tillerson (USA) og den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov for at adressere det forestående møde mellem præsidenterne Trump og Putin«, ifølge et udskrift fra USA's Udenrigsministerium. Der er tilsyneladende bestræbelser i gang for at sikre, at det aktuelle dødvande i relationerne brydes, og at mødet mellem de to ledere bliver produktivt. Man mente, det var vigtigt, at

Shannon og Kislyak mødtes, på trods af russernes frustration over de netop gennemførte sanktioner, der førte til, at et planlagt møde i sidste uge, mellem Shannon og viceudenrigsminister Ryabkov i Moskva, blev aflyst (af russerne). Shannon og Kislyak drøftede en omlægning af dette møde og at fortsætte med at diskutere anliggender af »gensidig interesse i vore bilaterale relationer«, rapporterer USA's Udenrigsministerium.

Ushakov bemærkede i sin briefing, at Putin og Trump har talt sammen over telefon flere gange, men sagde, at dette ikke er nok, fordi de bilaterale relationer »sad fast på nulpunktet«. Mødet mellem de to vil være afgørende for at sikre global stabilitet, tilføjede han, og understregede, »Det er nødvendigt at bryde det aktuelle dødvande i de bilaterale relationer. Dette er i lige grad vigtigt for os og for amerikanerne ... Dette møde bør holdes, med alle midler«.

»Som jeg ser det«, fortsatte han, »så kan den blotte atmosfære af et fremtidigt møde være med til at løse mange spørgsmål, inklusive samarbejde på den internationale scene og de spørgsmål, der fortsat er på det bilaterale niveau.« For eksempel, understregede han, er der »et betydeligt potentiale« for, at Rusland og USA kan koordinere indsatsen i kampen mod international terrorisme, narkotikahandel, organiseret kriminalitet og spredningen af masseødelæggelsesvåben. »Vore lande kan gøre meget sammen for at afgøre regionale kriser«, såsom kriserne Ukraine, Palæstina-Israel, Yemen, Libyen, Afghanistan og andre, understregede han.

Ushakov rapporterede, at Putins møde med Trump også kunne handle om spørgsmål som våbenkontrol og strategisk stabilitet, »for hvis opretholdelse Rusland og USA bærer et særligt ansvar som de største atommagter, i betragtning af, at intensiteten i denne dialog blev skarpt reduceret af USA's tidligere leder, Barack Obamas administration i 2014, da den indskrænkede militære kontakter«.

Foto: Den russiske ambassadør til USA, Sergei Kislyak (billedet), mødtes den 3. juli med undersekretær i USA's Udenrigsministerium, Tom Shannon, for at følge op på de nylige samtaler mellem udenrigsministrene Rex Tillerson og Sergei Lavrov, USA og Rusland hhv., som oplæg til det forventede møde mellem præsidenterne Trump og Putin, USA og Rusland hhv., i forbindelse med det forestående G20-topmøde den 7. – 8. juli i Hamborg, Tyskland.

En afgørende uge for virkelig uafhængighed: Det Amerikanske System mod Det britiske Imperium

Leder fra LaRouche PAC, 2. juli, 2017 – Netop, som ugen for Amerikas Uafhængighedsdag begyndte, fejrede kineserne i Hongkong velsignelserne ved 20 års reel uafhængighed fra Det britiske Imperium.

I løbet af disse 20 år, siden briterne modstræbende opgav Hongkong, er det blevet en blot åbenlys konstatering at sige, at Kina har gjort det mest forbløffende fremskridt blandt alle nationer ved at vedtage de politikker for kredit, infrastruktur og produktivitet, der plejede at blive benævnt »det Amerikanske Økonomiske System«.

Spørgsmålet i denne uge handler om, hvorvidt USA under præsident Trump vil gå med i denne udvikling. Vil vi atter vedtage Alexander Hamiltons, George Washingtons, Abraham Lincolns og Franklin D. Roosevelts Amerikanske System, imod det, der stadig er det britiske imperiesystem – globalisering

af frihandel, miljøbevægelse, post-industrialisme og krige med det formål at fjerne, hhv. installere, statsoverhoveder?

Trump bekæmper fortsat forsøget på at tvinge ham ud af embedet, som for femten måneder siden blev indledt af visse britiske efterretnings-'dossierer' mod Rusland. Mere generelt, så er spørgsmålet i denne uge op til G20-nationernes topmøde den 7. – 8. juli den samme politik for frihandel / miljøbevægelse (læs: »Grøn kult«), der stadig kan spores tilbage til britiske, royale personer, og som den Europæiske Union vil arbejde for på G20-mødet. Alternativet hertil er USA's, Kinas, Ruslands og Indiens samarbejde om videnskabelig og økonomisk fremskridt, og fred.

Søndag aften talte præsident Trump over telefon med premierminister Abe fra Japan og med præsident Xi fra Kina, med sidstnævnte, der mandag skal mødes med Ruslands præsident Putin i Moskva. De næste skridt i den progressive reduktion af krig i Syrien, hvis flygtninge er begyndt at vende hjem, vil blive taget ved møder den 4. og 5. juli, med repræsentanter for Rusland, USA og FN. Og præsident Trump bør have bilaterale »topmøder« med Xi, Abe og Putin ved G20-møderne, der finder sted i dagene 7. og 8. juli.

En ny æra for økonomisk fremskridt begyndte med topmødet, omfattende 130 nationer, for Bælte & Vej Initiativet i Beijing i midten af maj måned, et fremskridt, for hvilket Lyndon og Helga LaRouche har arbejdet og organiseret i fire årtier. Denne nye, økonomiske orden øger i enorm grad muligheden for Trumps USA at vende tilbage til det Amerikanske System og »gøre Amerika stort igen«.

Dette politiske skifte, og det Amerikanske System, er indlejret i LaRouches »Fire Love«, omfattende bankopdeling (Glass-Steagall), statslig bankkredit, samt udvidelse af udforskning af rummet og den fremskudte, videnskabelige grænse, som repræsenteres af fusionskraft.

Schiller Instituttet, Kinas Energifondskomite og Fonden for Genoplivelse af Klassisk Kultur vil holde en afgørende konference, »Mad for Fred: Det nye navn for fred er økonomisk udvikling«, i New York den 7. juli og i de to dage, hvor G20-mødet samtidig finder sted i Hamborg, Tyskland.

Der er store muligheder i denne uge, men også en betydelig fare, der kommer fra strategiske konfrontationer og endda nye krigshandlinger. Enhver indsats og støtte må kastes ind på vægtskålen for reel uafhængighed, og for det Amerikanske Økonomiske System.

Foto: En ceremoni, hvor Hongkongs og Kinas flag hejses, markerer 20-året for byens tilbagelevering til Kina fra Storbritannien. 20. juli, 2017. (Youtube Screen Grab/AFP)

Strategisk CIA-analytiker gennem 27 år Ray McGovern's briefing til Trump forud for Trumps møde med Putin

2. juli, 2017 – Strategisk CIA-analytiker gennem 27 år, og medlem af Veteran Intelligence Professionals for Sanity (VIPS), Ray McGovern, en tidligere præsidentiel briefer, opfordrer indtrængende præsident Trump til at anskue den strategiske situation set med Putins øjne forud for deres møde, i en artikel den 1. juli i Consortium News, der er skrevet som en præsidentiel briefing, »Hvad Trump kan forvente fra Putin«.

For det første, siger McGovern, så anså Putin den nu afdøde

ABM-traktat som nøglen til at opretholde atomvåbenbalancen mellem USA og Rusland og sagde til filmskaber Oliver Stone, at USA's tilbagetrækning under George W. Bush i 2001 »ødelagde denne balance. Og det er en stor fejltagelse«.

Putins generaler, siger han, »kan ikke undgå at se det, som at ABM-deployeringer giver USA evnen til et førsteslagsangreb for at halshugge Ruslands ICBM'er og således beskytte USA imod en gengældelse med atomvåben«. Putin anser forsøget på at retfærdiggøre ABM'erne som værende nødvendige for at standse et angreb fra Iran, som »fornærmende uoprigtigt«.

NATO's fremmarch mod Øst er længe blevet opfattet som bedrag, siger McGovern, men kuppet i Ukraine i februar, 2014, ændrede spillet, »et regimeskifte for meget«, langs med en rute, der rent historisk er blevet brugt af angribere af Rusland. Krim, siger McGovern, blev gen-inkorporeret i Rusland for at forhindre det i at blive inkorporeret i ABM-deployeringens inddæmning af Rusland. McGovern minder om, at Putin i sine interviews til Oliver Stone pointerede, at ABM-udfordringen er »et separat spørgsmål, der utvivlsomt vil kræve en respons fra Rusland«. Og den 17. juni, 2016, blev Putin rasende på journalister – noget, der er velkendt for Trump – for ikke at forstå, hvor vigtig denne eksistentielle trussel mod Rusland er.

Putin giver Bush' beslutning i 2001 om at forlade ABM-traktaten, der i 30 år havde været »hjørnestenen i systemet for national sikkerhed som helhed«, skylden for sin mistillid til USA. Barack Obama legede med Rusland ved at sige til daværende præsident, Dmitry Medvedev, i 2012 i Seoul, at spørgsmålet om missilforsvar »kan løses, men at det var vigtigt, at han [Putin – der stod for at efterfølge Medvedev] giver mig plads«. Intet skete.

McGovern siger, »Siden sin tilbagevenden til magten i 2012, har den russiske præsident Putin søgt atter at hævde Rusland som en stor magt på den globale scene og omstrukturere en

international orden, som Kreml mener, hælder alt for meget til USA's fordel på Ruslands bekostning ... Moskva har søgt at fremme en multipolær verden ... en omhyggelig magtbalance, der forhindrer én stat eller gruppe af stater i at dominere den internationale orden ...«

McGovern kalder »en rimelig vurdering«, en ny analyse fra Forsvarets Efterretningstjeneste (DIA), der siger, »Moskva har søgt at opbygge et robust militær, der er i stand til at beskytte magt, tilføje troværdighed til russisk diplomati og sikre, at russiske interesser ikke længere summarisk kan afvises uden konsekvenser«.

<https://consortiumnews.com/2017/07/01/what-trump-can-expect-from-putin/>

Foto: Fra Oliver Stones interview med Vladimir Putin.

Forsøg på at arrangere ny, amerikansk bombning af Syrien med dødbringende konsekvenser?

2. juli, 2017 – Den 26. juni meddelte præsident Trumps presseseekretær, Sean Spicer, at præsidenten var i besiddelse af beviser for, at den syriske præsident Bashar al-Assads styrker var i færd med at forberede et »nyt« angreb med kemiske våben. Præsident Trumps respons var, at Assad ville betale »en høj pris«, hvis et angreb blev forsøgt.

Det britiske presseagentur Reuters har nu, sent den 1. juli,

cirkuleret en påstand om, at al-Assads regeringsstyrker angreb oprørere og / eller civile i nærheden af Damaskus med kloringas. Denne britiske påstand er pr. den 2. juli ikke blevet mere generelt gentaget i medierne.

På sin Facebookside advarede talsmand for det Russiske Udenrigsministerium, Maria Zakharova, om, rapporterer Sputnik, at »Som vi advarede om for et par dage siden, så har man indledet en informationspropagandakampagne om 'Damaskus' brug af kemiske våben'. Der vil dukke flere klip op, af varierende kvalitet. Lav kvalitet, som denne, eller af Hollywood-kvalitet. Der vil forekomme mange falsknerier; en enorm kampagne er blevet forberedt.« Zakharovas opslag blev ledsaget af et screenshot fra en video, der blev delt på de sociale medier, og som angiveligt viste et hospital i det østlige Ghouta. Speakeren i videoen hævder, at de personer, han filmer, har været udsat for kloringas, brugt af regimet. Sputniks oversættelse af hendes FB-opslag blev også delt af den Russiske Ambassades Facebook i Washington, inkl. screenshot og link til Sputnik. (<https://sptnkne.ws/eNq4>)

Den 30. juni havde syndikerede klummeskribent og tidligere rådgiver til Reagans Hvide Hus, Paul Craig Roberts, en artikel om Seymour Hersh' historie om den tilsyneladende splittelse mellem præsidenten og hans militære rådgivere om strategien for Syrien, og han konkluderer:

»En rimelig konklusion er, at Washingtons [Obamas, -red.] plan om at bruge ISIS til at vælte Syrien, og så dernæst gå i gang med Iran, blev kørt af sporet af det russiske og syriske militærs succes mod ISIS. Dernæst forsøgte USA at dele Syrien ved at besætte en del af det, men blev udmanøvreret af russerne og syrerne. Dette lod kun direkte amerikansk involvering tilbage som eneste alternativ til nederlag. Denne direkte, amerikanske involvering begyndte med det amerikanske angreb på den syriske militærbase og blev efterfulgt af nedskydningen af et syrisk krigsfly. Næste stadium bliver et kemisk angreb, eller angiveligt kemisk angreb, iscenesat af

USA under falsk flag, og dette 'falske flag' vil, som det allerede er blevet annonceret, blive påskud for en amerikansk militæraktion i større skala mod Syrien, hvilket, med mindre, russerne opgiver Syrien, betyder konflikt med Rusland, Iran og måske Kina.«

<http://www.paulcraigroberts.org/2017/06/30/deception-inside-deception-alleged-sarin-gas-attack/>

Et hundrede år med 'vise og skønne'

Sylvia Olden Lee –

'Thi skønhed lever sammen med venlighed'.

**LaRouche PAC Internationale
Webcast,**

30. juni, 2017

Vært Matthew Ogden: Vi har et meget dramatisk billede, der venter os forude, og vi står nu ved åbningen at det, der vil vise sig at blive en meget dramatisk juli måned. Vi er nu præcis syv dage fra G20-topmødet, der finder sted i Hamborg, Tyskland. Selv om indholdet af topmødet sandsynligvis ikke bliver bemærkelsesværdigt i sig selv, så er dette en ekstraordinær mulighed. Det bliver første gang, at præsident Donald Trump fra USA vi få mulighed for at have et bilateralt, regulært, ansigt-til-ansigt møde med præsident Vladimir Putin

fra Rusland. Der har i løbet af den seneste uge, tre uger, fire uger, været forsøg på at køre dette potentielle topmøde af sporet og gøre det mislykket selv inden det løber af stablen. Vi må i de næste syv dage holde nøje øje med ethvert forsøg på at sprænge dette i luften eller sprænge muligheden for den rolige og klare, rationelle relation, som præsident Trump og præsident Putin kunne få ved et regulært møde.

Vi har set en række provokationer i Syrien, først og fremmest. Vi så et syrisk fly, der blev skudt ned; vi så et amerikansk militærfly, der chikanerede [den russiske forsvarsminister] Shoigus fly. Og i de seneste dage har vi set forsøget på at sætte en fælde for præsident Trump til endnu en direkte konfrontation med Syrien – og, gennem forlængelse, med Rusland – over såkaldte »kemiske våben«, de angivelige kemiske våben. Dette forsøg døde i fødslen, og der er mange faktorer i dette, vi sikkert ikke kender alle detaljerne omkring. Vi ved, at der finder en intens kamp sted om politikken bag scenerne i Det Hvide Hus. Vi så dette udspilles i forskellige offentlige former; vi så også udgivelsen af denne meget vigtige artikel af reporter Seymour Hersh, der beviste, at disse beskyldninger om kemiske våben i den tidligere hændelse, hvor Trump-administrationen bøjede sig og angreb den syriske flybase, var falske, og blot var operationer 'under falsk flag'.

Og igen, dette er alle faktorer, der er i overensstemmelse med dette forsøg på at køre dette mulige topmøde mellem Putin og Trump af sporet. Men alt peger nu på, at det kører på skinner og kunne vise sig at blive et meget vigtigt møde med det formål at stabilisere og normalisere relationerne mellem USA og Rusland. Vi ser, at 'narrativen' er begyndt at flosse i kanterne og faktisk er ved at trevle helt op omkring historien med det såkaldte »Russia-gate«. Vi ser nu meget offentlige og fremtrædende tilbagetrækninger, som CNN blev tvunget til at foretage, og vi har set den seneste fra *New York Times*. Denne medie-narrativ begynder nu at gå i opløsning i kanterne, og det amerikanske folk begynder at gennemskue det. Vi har set

forskellige Demokrater i Huset og Senatet sige til det Demokratiske Partis lederskab, vi kan ikke blive ved med at gå ud i valgkredsene og sige »Trump, Trump, Trump; Putin, Putin, Putin. Det hele handler om russerne, der hacker valgene. Vore vælgere er ikke interesseret i denne narrativ. Det, de er interesseret i, er økonomiens kollaps og perspektiverne for beskæftigelse. Hvordan skal vi overvinde krisen med narkotikaafhængighed? Og, meget reelt, USA's kollapsende infrastruktur?«

Vi vil gå lidt i dybden med dette spørgsmål, men lad mig blot bemærke, at den anden, vigtige mulighed, som vi kunne få at se på G20-mødet, er en opfølgning af topmødet mellem præsident Trump og præsident Xi Jinping. Vi ved, at en meget vigtig relation blev skabt mellem Trump og Xi på Mar-a-Lago-topmødet for nogle ganske få måneder siden, da præsident Xi kom til USA. Men flere dramatiske begivenheder er indtruffet siden da; først og fremmest, Bælte & Vej Forum, der fandt sted i Beijing, hvor præsident Trump traf den meget kloge beslutning at sende en repræsentant på højt niveau – Matt Pottinger. Dette har nu etableret den mulighed, hvor der finder en meget seriøs diskussion sted på meget højt niveau omkring USA's formelle tilslutning til Silkevejens udviklingsprojekter – Ét Bælte, én Vej-initiativet; og omkring at bringe Kina ind til at assistere med genopbygningen af infrastrukturen her i USA. Der er flere udviklinger, som vi dækkede detaljeret i sidste uge, men den vigtigste af disse var et regulært møde mellem rådgiver Yang og præsident Trump, der fandt sted i Det hvide hus; hvor præsident Trump – iflg. rapporter fra *Xinhua* – sagde »Ja, vi er meget interesseret i at deltage i en fælles relation med Kina for at bygge Bælte & Vej«. Dernæst var der flere satellitbegivenheder, der fandt sted omkring dette, og som diskuterede detaljerne i, hvad det ville betyde at få en sådan form for fælles samarbejde omkring udvikling både udenlands og herhjemme.

Denne diskussion om USA's tilslutning til den Nye Silkevej

kunne ikke være mere presserende nødvendig. Infrastrukturen internt i USA befinder sig nu ved et punkt, hvor den totalt er ved at disintegrere. Vi har netop haft nyheder fra New York City, som vi har dækket, om, at der har været den ene afsporing efter den anden togbrand, den ene krise i undergrundsbanen og forsinkelse efter den anden i New York City. Det leder alt sammen til det, der bliver kaldt »Helvedessommeren«. Vi har en overskrift her, som jeg viser på skærmen; dette er fra *New York Times*.

»Guvernør Cuomo erklærer New York Citys undergrundsbane i nødtilstand«.

Guvernør Cuomo har erklæret, at, efter den seneste togafsporing, der skete i onsdags – og som er en temmelig skræmmende oplevelse for alle involverede – med tog, der brændte og forsinkelser, der forstyrrede dusinvis af New York-indbyggeres dagligliv. Dette er blot en af mange i rækken af farlige og ødelæggende katastrofer, der er indtruffet i dette 100 år gamle undergrundssystem i New York. Det, som guvernør Cuomo nu har gjort, er at erklære New York City i en nødtilstand for så vidt angår Metropolitan Transportation Authority [MTA]. Han har givet MTA-formand Joe Lhota 30 dage til at fremlægge en komplet plan for reorganisering. Han har sagt, at staten New York vil bevilge yderligere \$1 mia. i midler til MTA's hovedplan.

Her er et citat fra guvernør Cuomo, som jeg viser her på skærmen, så I kan se, hvad han sagde om denne nødtilstand.

»Forsinkelserne driver New Yorkere til vanvid«, sagde han. »De er rasende over manglen på kommunikation, pålidelighed og nu ulykker. For kun tre dage siden var der bogstavelig talt et tog, der kørte af sporet. Det er en perfekt metafor for hele det dysfunktionelle system. I dag vil staten New York sende penge efter sine ord.«

Det er altså et citat fra guvernør Cuomo i New York.

Så jo, infrastrukturen ikke alene i New York City, men i hele USA er i en nødtilstand. Vi *har* brug for en nødplan for at udbedre og genopbygge vores eksisterende infrastruktur; meget af den er et halvt, hvis ikke et helt århundrede gammel og er ude over sin naturlige levetid. Men herudover, og meget eftertrykkeligt, kan vi ikke blot have en fremgangsmåde, hvor vi flikker kanterne sammen og kommer plastre på et system, der er i forfald og blev bygget i det foregående århundrede. Vi må også fuldstændig gentænke og danne os nye begreber om, hvordan en fremtidsorienteret, 50-100 årig vision for USA skal være. En vision med et USA, der er integreret i den nye, globale platform med den Nye Silkevej; med Bælte & Vej-initiativet, der er i færd med at forandre planetens fremtræden, mens vi taler.

Som sagt, så handler det ikke om at flikke ting sammen i kanterne og fikse den eksisterende infrastruktur. Det, vi har brug for, er en helhedsvision, en national vision, ikke kun for nutiden, men forlænget 50-100 år ud i fremtiden, og som vil bestemme de nødvendige delelementer, som vi bygger, for at komme derfra og dertil, for at opnå denne vision om en fremtidig platform i USA. Jeg kan godt lide det billede, som kineserne har talt om i Afrika; ideen om at bygge et helt nyt kontinent. Det, kineserne har været i stand til at præstere i Afrika på nogle ganske få år, er forbløffende mht. et økonomisk mirakel, som de bibringer dette kontinent; men det er præcis en sådan fremgangsmåde, som vi har brug for, for kontinental-USA og for hele den vestlige halvkugle – Nord- og Sydamerika tilsammen. En komplet vision for, hvad en kontinental infrastrukturplatform må være, integreret i denne Ét Bælte, én Vej; det Økonomiske Silkevejsbælte og den Maritime Silkevej. Og en af hjørnesteenene ville være at bygge jernbaneforbindelsen over Beringstrædet, der ville forbinde de to, store, kontinentale landmasser på planeten på en måde, der i geologisk historie aldrig før er sket.

Men, hvordan skal vi gøre det? Dette kan tydeligvis ikke ske

ved hjælp af økonomisk frimarkedstankegang. Man må have en vision, der dirigeres fra toppen og ned centralt, af den nationale regering; der blev skabt som en Forfatningsmæssig Føderal Republik af Alexander Hamilton til dette formål. Man må sige, hvilke er de nødvendige projekter? For Alexander Hamilton var det havneprojekter, veje, at åbne op for det indre af kontinentet; at bringe vareproduktion ind i det, der før blot havde været en tidligere landbrugskoloni på det tidspunkt. Men Alexander Hamiltons vision nødvendiggjorde dernæst skabelsen af de nødvendige, statslige finansinstrumenter – den Første Nationalbank – for at bringe denne vision til virkeliggørelse.

Det er sådan, kineserne har diskuteret, hvordan de har bygget den Nye Silkevej. Xi Jinping fremlagde sin vision i 2013, under en tale i Astana, Kasakhstan; og han har nu på fire korte år været i stand til at gøre denne vision til virkelighed. Som han sagde, »fra tanke til handling«. De har nu erklæret, at kineserne har til hensigt om tre år at fjerne fattigdom fuldstændigt fra Kina, og det er en bedrift, vi kan tro på, de vil opnå; som det er blevet demonstreret af det økonomiske mirakel, der hidtil er kommet fra Kina. Men dette er essensen i Henry Clays [udenrigsminister 1824-29 under præsident John Quincy Adams] og Abraham Lincolns Amerikanske System. Dette er, hvad programmet for USA's præsidentskab bør være.

(Her følger udskrift på engelsk af resten af webcastet)

We have a very fascinating report just incidentally, that there is continuing to be discussion around this idea of the American System; even coming from Republican circles inside Washington. Representatives of {Executive Intelligence Review} attended a briefing in Capitol Hill just a few days ago, that

was

sponsored by the American Opportunity Foundation and the American

Public Transit Association. This drew some leading Republicans

from the levels of Federal and state government, who are strongly

in support of the idea of large public financing of

transportation infrastructure. This might not seem to fit the

Republican profile, but if you go back to the original Republican

Party platform that President Trump cited from McKinley in the

end of the 19th Century, the idea of the American System was

written directly into the Republican Party platform. Abraham

Lincoln, after all, was a strong advocate of the American System

and was the founding President of the Republican Party. In fact,

two speakers at that event, surprisingly former Virginia Governor

Jim Gilmore and then the former Connecticut Department of

Transportation Commissioner Emil Frankel, both referenced by

name, explicitly, the "American System of Henry Clay." So, I

would not discount the fact that the ideas that the LaRouche

Movement have been championing along this front for years if

not

decades, are becoming very pervasive in policymaking circles in

the United States. Not only in the Republican Party, but in the

Democratic Party, too.

But it's our job to consolidate and to pull this together

into a national leadership cadre who understand not just in

words, but in principle, the concept which underlies Lyndon

LaRouche's Four Economic Laws. If you start with Glass-Steagall

and return the banking system to what it was originally to be as

a commercial banking system which is able to guarantee credit for

small businesses and for projects of development which have

knowable rates of return, instead of this kind of Wall Street,

Las Vegas-type casino gambling which has been predominant on Wall

Street for the last 17-18 years since the repeal of

Glass-Steagall; that's the necessary open door that we then

create the possibility to build the Third National Bank or an

equivalent of such. And to direct large flows of direct Federal,

public credit into infrastructure not just of the 20th Century

variety, but infrastructure projects which have yet to be conceived of. The infrastructure of the future; or as Mr. LaRouche identifies it in his Four Economic Laws, the platform for creating a higher state of existence for the human economic system.

So, this is the critical element, and I cannot say enough how important it is to understand that we're now at the point where the United States integrating itself into this New Paradigm

is a very real concept. This is something which could happen in

a very substantial way. We have a countdown now of seven days until the possibility for a sit-down meeting between President Trump and President Xi, where they can discuss this in much more

detail; and the very strategically important meeting that will occur between President Trump and President Putin, despite all attempts to derail, undermine, and sabotage this potential relationship.

Here in the United States, I think we just have to take a moment to recognize the leadership significance of what has been

provided on the street level by LaRouche movement and LaRouche

PAC activists across the country; but most importantly, as we've

seen recently, in New York City. We've had several on the ground

reports that we've shared with you via the LaRouche PAC Facebook

page and the LaRouche PAC website. We've had some very important

insights that the American people are at the point that if you present this kind of optimistic vision of what could possibly be

achieved if we were to overcome this geopolitics and the attempted coup against the sitting President of the United States, it's a very optimistic kind of picture. Americans are ready to participate in that.

The other element of this though, is that there is a certain element of optimism which has been able to cut through the pessimism and cynicism that have pervaded the American people for

the last 16 years. If you look at the two terms of George W Bush

followed by the two terms of Barack Obama, the American people have become so demoralized and beaten down, and become so acclimated to the idea that America's role in the world is to spread perpetual war; and the Federal government's role

domestically is to bail out speculators on Wall Street. But when

they see that someone's willing to take this establishment on, the American people have now begun to break out of their shells.

There are many elements of that.

As we've cited in recent days on the LaRouche PAC website, there is a line to be remembered from the famous essay by the 19th Century English poet, Percy Bysshe Shelley, in his essay "In

Defence of Poetry," where he talks about a time in which people

are able to absorb and communicate much more profound and much more impassioned ideas about the future state of man and man's relationship to the Universe. This was an insight that Percy Shelley had as a poet; but as he said, "the poets are the unacknowledged legislators of the world."

Now, in a very, very special event that occurred yesterday, just last night, that I had the great honor and pleasure of attending, in New York City at the historic Carnegie Hall, there

was a great poet and artist, who was honored on her 100th birthday: This was Sylvia Olden Lee, who was born on this date,

June 29th – yesterday – one hundred years ago, in 1917. She

would have been 100 years of age last night. And a tribute to her memory and to perpetuating her living legacy, was sponsored

by the Foundation for the Revival of Classical Culture, at Carnegie Hall in New York City, to an absolutely packed audience,

and an audience which was impassioned in their involvement in the

memory and celebration of the legacy of this incredible woman.

Now, this tribute concert, which was called "Tribute to Sylvia Olden Lee, Master Musician and Teacher" comprised of arias

that were sung by leading students of Sylvia Olden Lee from across the United States who are now leading operatic singers, people who had been touched by her and had learned from her and

who had lived alongside of her, they sang Verdi arias, Donizetti

arias; they sang art songs by Johannes Brahms, by Franz Schubert,

but they also sang the Spirituals, the African American

Spirituals which were so much a legacy of this woman: Sylvia

Olden Lee, who was the first African American vocal coach to be

hired by the Metropolitan Opera. And she created the opportunity

for Marian Anderson to break the color barrier and become the first Black woman singer to take the stage at the Metropolitan Opera, with so many others to follow behind her.

Also was presented choral selections of Spirituals, of these arrangements of {Lift Every Voice and Sing}, of {Lord, I Don't Feel No Ways Tired}, {Go Down Moses}, {Soon I Will Be Done}; but

also the {Ave Verum Corpus} by Wolfgang Amadeus Mozart, and the

Hallelujah chorus from Beethoven's {Christ on the Mount of Olives}.

So this was an absolutely stunning musical event, but it was also an event which testifies to the immortality of the human soul. Because I think, as everyone who was present at this tribute concert can tell you, Sylvia Olden Lee was not just remembered at this concert; she was not just remembered by those

in the room, but she was physically and spiritually present to those who were gathered in that room in her honor. She {was} there, in person, in a very real way.

Now, along with these beautiful musical tributes that were sung and presented by all the various musicians that were involved, there were also an astounding number of written and

spoken tributes that were presented in her honor. Sylvia Olden Lee's daughter, Eve, spoke in person at Carnegie Hall. Her former

husband, Everett Lee, spoke via video; and there was even a video

that was played of Sylvia Olden Lee herself speaking at a Schiller Institute conference in 1994, in which she spoke about

the relationship that she had to the legendary Roland Hayes who

was a close friend of Sylvia's father.

[<https://www.youtube.com/watch?v=S2pItZ0jIe4>]

There were also written greetings from Jessye Norman who is a world renowned opera singer; Willis Charles Patterson, a bass-baritone; George Shirley, also a world renowned opera singer; Eugene Simpson, a renowned conductor and music arranger;

Everett Lee III who is the son of Sylvia Olden Lee; Bobby McFerrin, who is the godson of Sylvia Olden Lee and the son of the famous Robert McFerrin, one of the renowned 20th century African American opera singers. Bobby McFerrin himself is a renowned jazz vocalist here in the United States. A variety of

others: William Ray, Marti Newland from Oberlin; also Jesse Hamilton, a New York state senator; Blanche Cook,

distinguished

professor of history at John Jay College; Gail Robinson, soprano;

Marian Dora Howe Taylor, and many others. Also there was a greeting from the Honorable Minister Louis Farrakhan.

And present at the event, was the biographer of Sylvia Olden Lee, Elizabeth Nash, who worked so closely with Sylvia to draft

her memoirs, which appropriately were published under the title

{Who Is Sylvia?}, a reference to a famous English-language Schubert Lied, based on text from William Shakespeare. That song

was also presented at the beginning of the second half of this extraordinary, historic concert.

The shocking thing that occurred for the audience, was in the beginning of the second half, a representative of Mayor Bill

De Blasio's office came out onstage, and declared that an official proclamation had been issued by the Mayor of New York City, declaring that June 29th, 2017 was "Sylvia Olden Lee Day."

And I'd like to put on the screen the text of this proclamation

from Mayor De Blasio. It reads as follows:

“Office of the Mayor, City of New York

“Proclamation:

“{{Whereas:}} The creative energy that defines the five

boroughs has long

inspired people from across the world, and generations of diverse

artists and musicians have flocked to our city and shaped our cultural landscape. As a trailblazing African American vocalist,

pianist, and music educator, the late Sylvia Olden Lee is among

this group of influential performers who advanced the music scene

in the five boroughs and beyond. Tonight, on what would have been

Lee’s 100th birthday, New Yorkers and performing artists of all

backgrounds will celebrate her life and legacy during a concert

at Carnegie Hall, hosted by the Foundation for the Revival of Classical Culture, the Schiller Institute, and Harlem Opera Theater.

“{{Whereas:}} Born in 1917, Sylvia Olden Lee was raised in Mississippi by

parents who were gifted musicians, and she began learning

piano

at age five. Equipped with immense natural talent, she went on to

study piano at Howard University and at age 16 she was invited to

perform at the White House for Franklin Delano Roosevelt's

inauguration. Lee also excelled as a vocalist and she possessed a

deep knowledge of African American spirituals. In 1954, Lee

became the first African American professional hired by New

York's Metropolitan Opera, where she worked for many years as a

vocal coach and played a key role in coordinating the

groundbreaking debut of Marian Anderson at the Met. During her

long and successful professional career, Lee accompanied and

coached singers throughout the United States and Europe, and she

worked with many internationally-acclaimed artists, among them

Paul Robeson, Jessye Norman, Kathleen Battle and Robert McFerrin.

"{{Whereas:}} As a dedicated vocal coach and a passionate music educator,

Lee was a mentor to generations of young artists, and her legacy

continues to inspire emerging and established musicians in the

five boroughs and beyond. Through her hard work, enthusiasm, phenomenal talent and encyclopedic knowledge of spirituals and classical music, Lee made tremendous contributions to the world

of music, and as a pioneering African American artist, she fostered diversity in the cultural sector, paving the way for others. As you gather tonight to enjoy an evening of performances

in Sylvia Olden Lee's honor, Chirlane and I are pleased to join

in paying tribute to an outstanding artist who shaped the history

of music in New York and around the world.

"{{Now therefore,}} I, Bill De Blasio, Mayor of the City of New York, do hereby proclaim Thursday, June 29th, 2017 in the City of New York as: {{Sylvia Olden Lee Day}}"

So this was an incredible tribute and celebration of Sylvia Olden Lee Day in the City of New York. This commemorative program went out to everybody who was present, with this beautiful picture of Mrs. Lee on the front of the program. And

on the back it said, "Lift Every Voice and Sing" which was appropriate for the concluding piece of this concert, which was a

wonderful and rousing arrangement of that national song of

freedom, {Lift Every Voice and Sing}, which was arranged and conducted by the famous Roland Carter. And as soon as the music

began, the audience on its feet, singing along.

Now, Lynn Yen, who is the executive director of the

Foundation for the Revival of Classical Culture, invited

everybody present to join the Schiller Institute Community Chorus

and to become part of a growing movement for the revival of

Classical culture in New York City and beyond, setting as a goal,

one year from today, that that community chorus should have 1,500

members. And I think many members of the audience were so

inspired by that concert that they were very eager to join such

an extraordinary chorus.

The combined choruses of the Harlem Opera Theater and the

Schiller Institute Chorus comprised a chorus of hundreds on the

stage of Carnegie Hall last night.

Now, one more greeting that was written and included in this

commemorative program, was from Helga Zepp-LaRouche, herself, who

is the founder and director of the Schiller Institute. And

I'd

like to put in the screen the tribute to Sylvia Olden Lee from Helga Zepp-LaRouche. She said:

"Sylvia Olden Lee was one of those absolutely outstanding artists, who are capable of crystallizing for her many pupils and the people she inspired, the essence of a piece of music, the true idea, only accessible to those individuals, who can read the intention of the poet and the composer. She implanted in many minds throughout her life the knowledge in her students, how the artists, the singer, the instrumentalists steps modestly behind the composition, but at the same time adds his or her ennobled individuality to the performance, to make it both unique and absolutely truthful.

"In doing that, she was always playful, polemical, full of humor, profound, loving and with a disarming openness, and by representing all of these characteristics, she would liberate her students, as well as the audience out of their normal un-elevated condition to the higher plane of true art. She was able, like only a few, to let those around her participate directly in

the

creative process, in the diligent work of the kind of perfection

it takes, to actually produce art, and not just nice sounds.

“The afternoons and evenings she would participate in

{Musikabende} or coaching sessions in our place in Virginia,

together with William Warfield, Robert McFerrin, and numerous

other Classical artists, belong to the fondest memories for my

husband, Lyndon LaRouche, and myself. Sylvia and Bill [Warfield]

were for many years on the board of the Schiller Institute and

added an invaluable treasure to its work. In thinking about

Sylvia, one suddenly wishes she would be still there, since what

she taught is so very needed for our humanity. – Helga

Zepp-LaRouche, Founder, Schiller Institute”

Now, I think that spirit was infused in the entirety of the

performers and the audience that was present, and many of them

are gathering again, as we speak today, in New York City at the

Lincoln Center for a follow-up symposium, again sponsored by the

Foundation for the Revival of Classical Culture, which is the

conclusion of this two-day tribute to Sylvia Lee, which is

called, "The Aesthetical Education of Humanity through Music," and is involving a discussion among many of those performed last

night, and who were teachers and who were touched by Sylvia Olden

Lee; including a presentation on the necessity for a return to the so-called "Verdi tuning": This is the A=432 tuning which was

mandated by the great operatic composer Giuseppe Verdi; and a return to the idea of a discussion for a proposed, new National

Conservatory of Music.

Now, what I'd like to show you, just inclusion for today's

broadcast, to give you a little bit of a taste of the

extraordinary character of Mrs. Sylvia Olden Lee, as we celebrate

her 100th birthday, is this small video excerpt from the

conclusion of a speech that she delivered at a conference of the

Schiller Institute in February 1994:

"I know from the fact that you're here, your presence

attests to the fact that you believe in justice and one world. I

hope you keep persevering and going into the far corners of this

globe, selling it to other people, because {we are one family}.

We all belong to {one God}, no matter what you call Him. And as

such, we should keep in touch with each other, through Classics

{and folk music}. [applause]"

So I think that's a beautiful rallying call for all who are believers in justice, as she said "one world," a cooperation among humanity, that we all send this message, sell this message

to the ends of the Earth and that we work tirelessly, to achieve

that beautiful vision, and to remain in touch with each other through music and art, the Classics and the folk songs alike.

So again, this was a beautiful event. All of those who had the opportunity to attend, I'm sure, will remember this for the

rest of their lives, and will be inspired to follow in the footsteps of such a beautiful and inspiring teacher.

As I said in the beginning of our broadcast, we are now in the eve of the beginning of the month of July, I think we can expect some very important opportunities, as things continue to

develop, as we look ahead to the July 7-8, one week from

today,

summit – the G20, but the important bilateral meetings that will

occur on the sidelines, between President Trump and President Xi,

and President Trump and President Putin.

So we continue our work here in the United States for the

U.S. to join the New Silk Road, and it couldn't be any more

urgent than it is right now: Thank you very much for joining me

here today, and please stay tuned to larouchepac.com, as we bring

you more updates, in the continuation of our campaign here in the

United States.

Be sure to visit larouchepac.com, subscribe to YouTube

channel, and please become a regular member of the LaRouche PAC,

by joining our email list and by signing up on the Action Center

at larouchepac.com. Stay tuned, and we'll see you again.

Nye omstændigheder, og hvad de kræver

Leder fra LaRouche PAC, 29. juni, 2017 – Verdenshistoriens nye fase, der formelt blev indviet, da Bælte & Vej topmødet blev afholdt den 14.-15. maj i Beijing med deltagelse af Helga Zepp-LaRouche, fortsætter med at vælte den gamle imperieorden og åbne vejen for, at verden kan gå ind i det Nye Paradigme, som LaRouche-parret har kæmpet for i årtier. Disse fuldstændigt nye omstændigheder kræver nu af hver enkelt af os, at vi skarpt opgraderer graden af vores generelle vurdering, vores engagement og vores lederskab, for at imødegå de kommende timers og dages kvalitativt nye udfordringer.

I dag samles, sammen med hundreder af andre, LaRouches Manhattan-projekt for at hylde den udødelige lærer i klassisk musik, Sylvia Olden Lee. Men den selvsamme dag erklærede New Yorks guvernør, Andrew Cuomo, at New Yorks transportsystem var i nødtilstand. Hvem kan stadig være i tvivl om, at de løsninger, som Lyndon LaRouche så indtrængende har krævet, behøves omgående – baseret på et massivt program for statskredit, som foreskrevet i LaRouches »Fire Love«?

Til trods for, at Gruppen af 20-topmødet i sig selv – planlagt til 7-8. juli i Hamborg – tilsyneladende er dømt til irrelevans pga. den tyske kansler Merkels tåbelighed, så er der ikke desto mindre planlagt mange flere, vigtigere, bilaterale og trilaterale møder omkring og i mellemrummene af G20-mødet. Det vigtigste af disse møder er sandsynligvis mødet mellem præsidenterne Trump og Putin, et møde, som både vi og præsident Trump – og sandsynligvis også præsident Putin – havde håbet at holde meget tidligere. Alt omkring dette Trump-Putin-møde er blevet et spørgsmål om nærkamp med dem, der for enhver pris ønsker at forhindre enhver forståelse med Rusland. I betragtning af, at, fra nu af at regne, vil der blive et møde af en eller anden art mellem de to præsidenter i Hamborg,

florerede officielle erklæringer om, hvilken form for møde, det bliver, frem og tilbage i løbet af dagen. Senest forlyder det fra Trumps økonomiske chefrådgiver Gary Cohn, at Det Hvide Hus forventede, at mødet ville blive et formelt, bilateralt møde, snarere end en uformel »trukket til side«-samtale.

På en anden front i den samme krig fortsatte præsident Trump frem i sporet af sin afvisning den 1. juni af Paris-klimaaftalen og sagde til et møde i Energiministeriet her til eftermiddag, at, »I dag annoncerer jeg stolt seks helt nye initiativer til at fremdrive denne nye æra med amerikansk energidominans. For det første vil vi begynde at genoplive og udvide vores kernekraftsektor – som jeg er meget glad for – der producerer ren, bæredygtig energi, fri for udledning. En total gennemgang af USA's politik for kernekraft vil hjælpe os til at finde nye måder til at revitalisere denne afgørende energikilde. Jeg ved, at du er meget entusiastisk for det, Rick. [Energiminister Rick Perry.]«

For at slutte denne rapport i en helt anden dimension – konsulenter fra McKinsey har netop udgivet en banebrydende undersøgelse om Kinas økonomiske engagement i Afrika. McKinsey skønner, at omkring 10.000 kinesiske firmaer er aktive i Afrika – med omkring 90 % af dem, der er privatejede – og af hvilke de undersøgte omkring 1.000 i otte lande. De bemærker, at, siden år 2000, er Kina skudt frem fra at være en lille investor i Afrika og til at blive langt den største, økonomiske partner i kontinentet. Næsten en tredjedel af de kinesiske firmaer i Afrika er involveret i varefremstilling, en fjerdedel i tjenesteydelser, omkring tyve procent i handel og tyve procent i ejendomme og byggeri. Tolv procent af afrikansk industriproduktion – til en værdi af omkring en halv billion dollar – varetages af kinesiske firmaer. Kinesiske firmaer tegner sig for næsten halvdelen af Afrikas internationale kontrakter inden for byggesektoren. Fireoghalvfjerds procent af de kinesiske firmaer i Afrika sagde, de var optimistiske omkring fremtiden dér, og de fleste

har foretaget investeringer, der repræsenterer et langsigtet engagement over for Afrika snarere end handelsaktiviteter og aktiviteter på kontrakt.

I de kinesiske selskaber, der var med i undersøgelsen, var 89 procent af de ansatte afrikanske og kom op på næsten 300.000 jobs for afrikanske arbejdere. Opskrevet til de skønsmæssigt i alt 10.000 kinesiske firmaer i Afrika betyder dette, at kinesiskejede foretagender har flere millioner afrikanske arbejdere. Næsten to tredjedele af kinesiske arbejdsgivere tilbyder en eller anden form for faglært uddannelse. Inden for bygge- og varefremstillingssektoren tilbyder halvdelen af firmaerne lærlingeuddannelser.

Halvdelen af firmaerne havde introduceret et nyt produkt eller en ny tjenesteydelse til det lokale marked, og en tredjedel havde introduceret ny teknologi. I nogle tilfælde havde kinesiske firmaer sænket prisen for eksisterende produkter og tjenesteydelser med så meget som 40 procent, gennem forbedret teknologi og storproduktion med lavere omkostninger.

Under »områder for signifikant forbedring« siger McKinsey, at værdimæssigt kun 47 procent af de kinesiske firmaers indkøb skete fra lokale, afrikanske firmaer. Et andet »område for forbedring« er, at kun 44 procent af de lokale administratorer i de kinesiske selskaber var afrikanske, selv om nogle firmaer havde drevet deres ansættelser på administratorniveau op over 80 procent.

Det er da 'noget nyt under Solen', er det ikke?

Foto: Helga Zepp-LaRouche var gæst på CCTV's 'Dialog med Yang Rui' under sit besøg til Bælte & Vej Topmødet i Beijing, Kina, 14.-15. maj, 2017. (EIR-foto).

Tyskere byder et møde mellem Trump og Putin velkommen

29. juni, 2017 – Den tyske udenrigsminister Sigmar Gabriel, der talte under en fælles pressekonference i går med den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov i Krasnodar, hvor de begge deltog i en tysk-russisk konference for partnerskaber mellem søsterbyer, sagde, at Tyskland ville byde et møde mellem den russiske præsident Vladimir Putin og den amerikanske præsident Donald Trump på sidelinjerne af G20-topmødet den 7.-8. juli i Hamborg velkommen, og at han håbede, de to ledere også ville diskutere krigen i Syrien. Han sagde, det var vigtigt at forhindre en »gentaget« anvendelse af kemiske våben dér.

Gabriel holdt imidlertid fast ved propagandaen om, at den syriske præsident Bashar al-Assad har skylden for det angivelige kemiske angreb i Khan Sheikhoun i begyndelsen af april:

»Vi er ikke i tvivl om, at det syriske regime udførte dette kemiske angreb, og det er ikke første gang ... Vi anser ham for at være en krigsforbryder ... Alle parter, der har indflydelse i området, må simpelt hen udøve denne indflydelse over krigsparterne og sikre, at kemiske våben ikke igen tages i brug.«

Med en bekræftelse af, at Berlin støtter fredsprocessen i Syrien, tilføjede Gabriel:

»Med hensyn til Syrien skal det siges, at Astana-processen har været med til at reducere militære aktiviteter i Syrien, og vi er taknemlige over for dem, der indledte denne proces. Vi er også taknemlige over for Rusland for dets konstruktive holdning i dette spørgsmål.«

Medhensyn til de bilaterale relationer mellem Tyskland og

Rusland erklærede Gabriel:

»Vore relationer er specielle, og vi bør påskønne dem. Vi har en skat i vore hænder, og vi har ansvaret for at passe på den og ikke miste den. Vi ønsker at åbne nye, positive kapitler i vore relationer.«

Med fokus på »betydningen af regionale bånd«, sagde Gabriel:

»Jo, vi har uoverensstemmelser over Ukraine og Syrien, men regionale bånd er meget vigtige. Under de aktuelle omstændigheder bør vi ikke afvise civile relationer, eftersom det kun er gennem dialog, at man kan opbygge tillid. Hvis vi har gensidig forståelse og åbenhed, så kan vi gå fremefter ...«

Foto: Ruslands præsident Putin (venstre) mødte Tysklands udenrigsminister Gabriel i Moskva, den 29. juni, 2017.

Forestående begivenheder er afgørende for at besejre Russia-gate-kuppet imod præsident Trump

Leder fra LaRouche PAC, 26. juni, 2017 – Ud fra rapporter fra det Demokratiske Parti at dømme, er »charmen« ved det britiske spil med at fjerne amerikanske præsidenter, der promoverer det Amerikanske Økonomiske System snarere end imperiets verdensorden, ved at falme. At spille »Russia-gate« mod præsident Donald Trump – McCarthy-isme for æsler – finder

ingen støtte hos Demokraternes arbejdervælgere. Og, det udgør en dødbringende trussel, inklusive truslen om verdenskrig, mod USA.

Kina har, i fuldt samarbejde med Rusland, sat Bælte & Vej Initiativet for store infrastrukturprojekter i højeste gear og i realiteten lanceret en ny, økonomisk orden for »win-win«-vækst og udvikling. Skulle USA tilslutte sig Bælte & Vej, ville det ikke kunne standses, og ville også »Gøre Amerika stort igen«.

Præsidenten er blevet udsat for forsøg på afsættelse og endda potentielt mord, fordi han er for netop dette samarbejde og gentagent har udtalt dette.

For at standse dette farlige kupforsøg, bør fokus for indsats ligge på to rækker af møder, der finder sted 10 dage fra i dag, og som vil være med til at afgøre denne nye orden for samarbejde mellem nationer inden for økonomi, videnskab og rumfart.

Alle rapporter går ud på, at præsident Trump ser frem til at holde et fuldt, bilateralt møde – og ikke blot et 'møde på sidelinjen', men et reelt topmøde – med den russiske præsident Vladimir Putin i forbindelse med G20-topmødet i Hamborg, den 7.-8. juli – og ligeledes holde et tilsvarende møde dér med Kinas præsident Xi Jinping. Medier som *Independent* og *Daily Telegraph* er ganske oprørte over disse rapporter (der oprindeligt kommer fra Associated Press) og frygter, at Trump og Putin kunne træffe beslutninger angående samarbejde, som Trump og Xi gjorde på Mar-a-Lago.

Schiller Instituttet og China Energy Fund Committee og Fonden for Genoplivelse af Klassisk Kultur afholder samme dag en stor, »Mad for Fred«-konference i New York, med en fremadrettet tanke på Bælte & Vej Initiativet; denne konference vil have fokus på fremskridt inden for fødevareproduktion. Det bliver et betydningsfuldt samarbejde

for at bringe Amerika ind i den Nye Silkevej, genoplive Amerikas egen økonomi, teknologi og eget landbrug; landbrugseksperter fra begge lande vil optræde på denne konference.

Disse begivenheders afgørende betydning er, at præsident Trump ikke kan besejre det britiskansporede fremstød for at tvinge ham ud af embedet alene. Det er op til det amerikanske folk at tilbagevise og besejre »Russia-gate«, standse kupforsøget og støtte præsidenten i hans samarbejde med Rusland og Kina for fred og økonomisk udvikling i USA, og i verden.

En succesrig Schiller Institut-konference er lige så afgørende, som præsident Trumps forventede topmøder. Schiller Instituttets stifter og internationale formand, Helga Zepp-LaRouche, og *EIR's* stiftende redaktør, Lyndon LaRouche, var, for mere end 30 år siden, ophavsmændene til konceptet med den »Eurasiske Landbro«, der nu, gennem Kinas Bælte & ej Initiativ, er i færd med at blive til »Verdenslandbroen«. Dette omfatter en genopbygning af en ny, økonomisk infrastruktur for USA; men for at gøre dette, er Lyndon LaRouches »**Fire Love til at redde nationen**« afgørende. Disse love omfatter en genindførelse af Glass/Steagall-loven, en ny nationalbank og statslig kreditinstitution i Hamiltons tradition og en genoplivelse af at lægge vægt på rumforskning og den fremskudte grænse for fusionskraft.

Dette er det Amerikanske Økonomiske System, og det er vejen til menneskehedens fælles mål.

Foto: Præsident Donald J. Trump, 21. juni, 2017. (Whitehouse photo)